

מועצה אזורית אשכול

פרוטוקול ישיבת המליאה מן המניין

מיום ראשון, ט' באייר תשפ"ג, 30.4.2023

- הופק ע"י: בונוס פרוטוקולים בע"מ, טלפון: 03-5373237 -

מועצה אזורית אשכול
ישיבת מועצה מן המניין מס' 7
מיום ראשון, ט' באייר תשפ"ג, 30.4.2023

משתתפים:

- ירקוני גדי - ראש המועצה
- אלון דודי - סגן ראש המועצה, יתד
- שמואל ספקטור - חבר מועצה, חולית
- בן ארי רבקה - חברת מועצה, כיסופים
- השי רובין - חבר מועצה, ניר עוז
- ערוסי מזל - חברת מועצה, עין הבשור
- קוברסקי אדוארד - חבר מועצה, אבשלום
- גרין סילביה - חברת מועצה, אורים
- דג'אווי רוויטל - חברת מועצה, ישע
- ברזילי דני - חבר מועצה, מגן
- בלברמן שמואל - חבר מועצה, ניר יצחק
- נחומוביץ נתן - חבר מועצה, עין הבשור
- סלע נעמי - חברת מועצה, צוחר
- רביבו קובי - חבר מועצה, שלומית
- קסטרשטיין אברהם - חבר מועצה, כרם שלום
- גל נועם - חבר מועצה, שדה ניצן
- כהן מירב - חברת מועצה, עין השלושה
- צמח דורון - חבר מועצה, בארי

מוזמנים:

- ניר ים - מנכ"ל המועצה

- עידו לבנה - גזבר המועצה
- יפה בוקובזה - הנהלת חשבונות
- אודי דנינו - מבקר המועצה
- יפעת ליפנר - דוברת המועצה

דליה

דלית

ענת חקלאי רוסט – מנכ"לית העמותה למען הזקן באשכול

איריס וילינגר

נעמי

דויד

איריס עזרא

שחף

הודיה

על סדר היום

1. מידע
2. חילופים במליאה
3. אישור פרוטוקול מליאה #5 2023 מיום 19.3.23
4. אישור פרוטוקול מליאה #6 2023 מיום 26.3.23
5. הארכת הקצאה למדרשת רוח הגולן בבני נצרים
6. תב"רים למליאה
7. דיווח על תוכנית כוללנית (דליה)
8. גן שמונים וארבע (יוצג על ידי צוות ההיגוי וההקמה)
9. מתווה מועצתי לחודש להט"ב 2023
10. דיון על אפשרויות להפעלת בריכת צוחר
11. הגדלת פרויקט סולארי מאגר חולית (מיכאל)

מר ניר ים: דני תספור, תגיד לי כמה יש.

מר דני ברזילי: 15.

מר ניר ים: יפה, ואנחנו נשארנו 30 חברי מליאה.

מר תמיר בוקובזה: בול, כמה יש? אבל הבחור החדש, אני לא אומר... הוא עוד לא נספר.

מר ניר ים: הבחור החדש נכלל כבר בתוך ה...

דובר: בטח שכן, הוא ברשימה.

מר תמיר בוקובזה: עוד לא אישרנו אותו, לא?

מר ניר ים: לא צריך לאשר אותו.

מר תמיר בוקובזה: לא צריך?

מר ניר ים: לא, אבל,

גב' מזל ערוסי: למה צריך לאשר? הוא נמצא ברשימה, הוא הבא בתור.

מר תמיר בוקובזה: אין מה, לא צריך, אני לא מתנגד, הכול בסדר.

מר ניר ים: זה בהחלט בהחלט פרומו לבחירות שיבואו עלינו בשעה טובה,

שבבחירות האלה יבחר גם ראש מועצה, כמובן, יבחרו ועדים מקומיים ליישובים, ויבחרו רשימות של

נציגי יישובים, למליאה.

כל יישוב שלא יביא רשימה, זה יישוב שהוא יהיה במליאה הזו, או הבאה, נקרא לזה ככה, לאיזושהי תקופה, נקרא לזה קצרה או ארוכה, תלוי בכוח העמידה שלו. אבל כשהוא ילך הביתה, אותו נציג מליאה, לא יהיה מי שיחליף אותו. ועד שאנחנו נצליח לסדר את זה, או מי שיהיה יצליח לסדר את זה, זה כבר לא יהיה אני, אז יכולה לעבור חצי שנה, שנה, או שנה וחצי. חייבים, חייבים להביא רשימות. גם במקומות שהכי כאילו, קיבוץ מגן, לטובת הדוגמא...

גב' מזל ערוסי: ניר, תקצר, אף אחד לא יכול לגשת לבחירות, בלי שהוא מגיש רשימה.

מר ניר ים: לא נכון.

גב' מזל ערוסי: מה זה לא נכון?

מר ניר ים: אוקיי.

גב' מזל ערוסי: זה מה שקרה בכל ה...

מר ניר ים: סבבה. לכן אני מדגיש, אבל אנחנו נדגיש את זה עוד לקראת

הבחירות, חובה חובה חובה רשימות. רשימות רשימות, שיהיה מספר 1, מספר 2, מספר 3, תבטיחו את עתיד היישוב שלכם. בבקשה.

מר תמיר בוקובזה: ניר, אני מציע לגבי זה, שיצא איזשהו הסבר מאוד מפורט ליישובים,

כי בהרבה יישובים אין מושג איך הסיפור הזה עובד, הרבה שנים זה פשוט נעשה בצורה כזו או אחרת של...

מר ניר ים: אנחנו הולכים להשקיע בדבר הזה הרבה מאוד, לא רק ברשימות,

אלא גם בעיקר וגם בוועדים המקומיים. זאת אומרת, שאנשים יבינו מה זה ועד, יבינו מה הכוח של ועד, יבינו מה הנחיצות בוועד, והוועדים יהיו חזקים. אנחנו כן מחכים לוועדים חזקים, שיחזיקו יישובים, שינהלו את השלטון הדו רובדי, לכולם יהיה יותר טוב.

1. מידע

מר ניר ים: לפני שגדי נותן את העדכון שלו, אני לוקח פה חצי דקה, ורוצה להגיד שני דברים,

רויטל דג'אווי בן יעקב: איפה האיפדים?

מר ניר ים: איפדים זו טכנולוגיה שעדיין לא הצלחנו להשתלט עליה. יחד עם הליכתו של מתן, נוצר פה וואקום, עוד לא הצלחנו לסגור אותו, נקווה שבמהרה בימינו. ככה – כמו שאתם ראיתם פה על הלוח, אז בגדול, אנחנו ערוכים להעביר את המליאות שלנו בשידור חי, גם בפייסבוק, גם באתר המועצה. פאשלה שלי שלא הודעתי מבעוד מועד לחברי המליאה שזה מה שאנחנו הולכים ורוצים לעשות. בינתיים, מה שאתם רואים פה על הלוח, זה הכול שידור פנימי, זה עוד לא יוצא החוצה. אם אף אחד פה לא יתנגד, ירים את היד ויגיד – רגע עצרו, אז אנחנו נשחרר את השידור הזה, מי שיהיה...

רויטל דג'אווי בן יעקב: אי אפשר להתנגד, גם אם מישהו רוצה.

מר ניר ים: לא לא, אני אומר, אנחנו נעצור, תראי... לא, לפחות אני לא נוהג לכפות משהו בזמן אמת, על התנגדות כלשהי, ואני מעדיף שאם מישהו מתנגד, אז נעצור רגע, נברר את ההתנגדות, יום – יומיים, ונשחרר. כמובן שזכותנו המלאה לשדר את המליאה, כמו שזכותו של כל חבר מליאה לעשות את זה, אנחנו מעדיפים שזה יהיה בהסכמה.

- מר תמיר בוקובזה:** בדף של המועצה זה אמור להיות משודר?
- מר ניר ים:** זה בפייסבוק של המועצה, ובאתר של המועצה.
- מר תמיר בוקובזה:** יהיה לינק גם באתר עצמו? יהיה שידור חי,
- גב' מאיה מור חי:** לא, בפייסבוק.
- מר תמיר בוקובזה:** בפייסבוק, לא בתוך האתר.
- מר ניר ים:** גם באתר. ביוטיוב, סליחה סליחה, יוטיוב מועצתי, ופייסבוק מועצתי.
- מר תמיר בוקובזה:** יש כזה? יפה.
- מר ניר ים:** אז צריך לעשות את זה. אני מבין שאין פה התנגדות? אז בואו נעבור לשידור חי, נריץ את זה, ואני מקווה שיהיה לנו נחמד פה.
- מר תמיר בוקובזה:** אני מחפש את זה ביוטיוב, בואו נראה.
- מר גדי ירקוני:** מזל טוב.
- מר ניר ים:** כן, מזל טוב.
- גב' מאיה מור חי:** כולם יכולים לעשות שלום למצלמה.

מר ניר ים: עדכונים קצרים – אנחנו, ב-21.5 תהיה לנו ועדת בחינה למנהל/מנהלת אגף חינוך. אנחנו הצלחנו לאסוף מספר מועמדים, לא הרבה, אל תחשבו, לא הייתה התנפלות על התפקיד הזה, אבל בסופו של דבר, אנחנו מעריכים שיגיעו לשלב הסופי, משהו בסדר גודל של שלושה אנשים, אחד פלוס/אחד מינוס, זה יהיה הסדר גודל. אבל אני פה בשביל להגיד שבמקור, מי שהיה נציג המליאה בוועדת הבחינה, זה היו דנה ורבקה. דנה, תיכף אתם תשמעו עוד מעט, בלי קשר, התפטרה מהמליאה. אבל באיזשהו שלב, עשינו הרי כמה ועדות, רבקה לא יכולה הייתה בוועדה מסוימת, בחרנו את מזל למלא את מקומה. ולכן, מה שאנחנו מציעים כרגע, שלמרות שכל השלוש האלה נבחרו, שבועדת הבחינה שתתקיים ב-21.5 יהיה נציג המליאה, יהיו מזל ערוסי ורבקה בן ארי. אז אני מודיע את זה, אבל כמובן שאם יש התנגדות, כמו שאמרתי קודם לרוויטל, אנחנו נתייחס. קול קורא מפעל הפיס – שמשוחרר כל שנה ליישובים, יצא גם השנה. יצא השבוע, או בשבוע שעבר, מתישהו בזמן האחרון. זה קול קורא שמדבר על סדר גודל של 850 אלף ₪, כאשר מדובר בחמישה יישובים, כל יישוב מקבל 170, יוצא לו 170 אלף ועוד שלושים יושלם מהמקורות העצמיים שלו. אז הקול קורא הזה יצא לאוויר העולם.

גב' סילביה גרין: באיזה נושא?

מר ניר ים: בגדול זה מפעל הפיס, יש שם פיס ירוק, ... דברים כאלה, זהו, כמעט בכל נושא. יש יישובים שמשתמשים בזה למתקני שעשועים, יש כאלה שמשפצים את המועדון, יש מיני מינים. בעיקר מיועד לקהילה, אוקיי? לרווחת הקהילה.

מר דני ברזילי: צריך לבחור צוות שימליץ למליאה על ה...?

מר גדי ירקוני: לא, יש,

מר ניר ים: יש לנו צוות, מה שאנחנו רוצים רק, משתדלים לעשות, זה שמכיוון

שהצוותים האלה כוללים גם חברי מליאה. אנחנו, על פי רשימת הבקשות, משתדלים להוציא חבר מליאה שיש לו, יכול להיות לו עניין, במיוחד בקבלת ההחלטה, להחליף אותו במישהו שכביכול יכול עוד...

רויטל דג'אווי בן יעקב: עכשיו זה הקפאה ישירה.

מר ניר ים: כן?

מר נועם גל: האם יש תעדוף לשבעת היישובים?

מר גדי ירקוני: היה, אתם כבר קיבלתם,

מר נועם גל: אני לא מדבר עלינו, אני שואל עקרונית.

מר ניר ים: מה שאלת?

מר נועם גל: האם יש תעדוף לשבעת היישובים מעבר לשבעה קילומטרים.

מר גדי ירקוני: היה, כן, כן.

מר ניר ים: עדיין כן. זאת אומרת, גם נשאר יישובים, מתוך ה-7+ שעדיין לא

הגישו, ויכול להיות שיש כאלה... היה ויגישו, יהיו כמובן בתחילת הרשימה, כי יש תעדוף.

מר גדי ירקוני: בסעיף הזה, יכול להיות בסעיפים אחרים...

מר ניר ים: עוד הודעה אחרונה שאני רוצה להעביר, רבותיי, יש לנו מי שמכיר, מי

שיודע, יש לנו עמותה שנקראת – לא מפקירים פצועים בשטח, עמותה שהתמקמה במה שהיה פעם הספרייה של בית ספר הבשור. שם היא יושבת כבר די הרבה זמן, דווקא, ... הפעילות שלה. העמותה הזאת משלמת ארנונה, ויש לה זכויות. אני אקריא את הזכות שלה, ואת השורה התחתונה. העמותה הזאת פועלת בהתנדבות למען הציבור, היא עומדת בקריטריונים של משרד הפנים, לפי חוזר מנכ"ל 5/2019, לפטור על שני שלישי ארנונה. כמובן, מותנה באישור המליאה. זה כרגע מה שאישרנו להם, כיוון שהם עומדים בתנאים האלה, אבל הם כן, בכל מקרה... מי שרוצה מחברי המליאה להביע איזשהו סוג של התנגדות, או לבדוק את הדברים ולחזור אליי. כרגע זה המצב, על בסיס הקריטריונים שנבדקו, הם פטורים מ-2/3 מתשלום הארנונה.

מר דורון צמח: הם משלמים ארנונה כסדרה?

מר ניר ים: הם משלמים ארנונה כסדרה לגמרי.

רויטל דג'אווי בן יעקב: אלה קריטריונים ידועים וקבועים מראש?

מר עידו ליבנה: כן, חוזר 5/2019 תקנות ארנונה של משרד הפנים, מאפשר לעמותות שפועלות בנושאים של רווחה, בריאות, לתועלת הציבור, לטובת הציבור, לקבל הנחה של 2/3 במוסד מתנדב למען הציבור.

רויטל דג'אווי בן יעקב: אז למה צריך לאשר, בעצם?

מר עידו ליבנה: כי התקנות אומרות שוועדת ההנחות, ועשינו את זה בשבוע שעבר, צריכה לעבור את זה, ולהביא את זה לידיעת המועצה. שאם מחר בבוקר את אומרת לי – העמותה הזאת בכלל לא פועלת... היא דוחה אנשים, פוגעת או משהו כזה, משרד הפנים אומר – תביאי את זה לידיעת המליאה, לשמוע את דבריהם.

מר תמיר בוקובזה: עד עכשיו היא שילמה מחיר מלא?

מר עידו ליבנה: עד ההנחה, כן.

מר תמיר בוקובזה: ולכמה זמן האישור הזה?

מר עידו ליבנה: האישור הוא לשלוש שנים, כל שנה הם צריכים להגיש מסמכים, לראות שהם עדיין עומדים בתקנות.

מר תמיר בוקובזה: אבל אנחנו לא צריכים לאשר, המליאה לא צריכה לאשר כל שלוש שנים.

מר עידו ליבנה: לא, אתם מאשרים עכשיו לשלוש שנים, אנחנו, אגף הגבייה, חייב לקבל את המסמכים, ניהול תקין...

רויטל דג'אווי בן יעקב: אם אפשר, ניר, לבקש בזמנו, אני חושבת שהישיבה האחרונה שעשינו על הדבר, הייתה כשהפרויקט עוד היה בהקמה, כשאישרנו, בעצם, את הפרויקט, להתעדכן איפה הוא עומד היום. שצריך באמת לממש את כל מה שתוכנן, ואת כל השירותים, אם הם עמדו בהסכמות שלהם.

מר גדי ירקוני: אני אגיד על זה משהו, במידע,

מר ניר ים: תגיד, אבל... רשמנו. אנחנו באמת נביא מישהו מהם, מי שמוביל שם את העניין, לכמה דקות...

גב' נעמי סלע: כי היה שם תנאי מאוד ברור, שהם היו אמורים לגייס סכום די נכבד

של כסף, כדי להמשיך להתקיים.

מר גדי ירקוני: כדי לשפץ את המקום.

מר תמיר בוקובזה: את מערבבת בין יובלי,

גב' נעמי סלע: לא, ממש לא.

מר גדי ירקוני: בואו לא נכנס,

מר ניר ים: כן, זה לא ניחושים, אני אסביר,

גב' נעמי סלע: העמותה עצמה...

מר ניר ים: יש פה עניין, העניין הוא שהם עמדו לפני גיוס של כסף, ואז הם באו

לדבר איתנו על הקצאה, לא לחמש שנים כמו שמותר לנו ברגיל לעשות, אלא להקצאה של עשרים ו-
שנים, בטענה, או באמירה שאלה שתורמים ורוצים לשים כסף,

גב' נעמי סלע: נכון.

מר ניר ים: רוצים לשים את זה לטווח ארוך. אבל שמה זה נעצר.

גב' נעמי סלע: אוקיי.

מר ניר ים: זאת אומרת, אם התורמים באו בסוף או לא, אני לא יודע, לא הארכנו

להם את ההקצאה.

גב' נעמי סלע: זו השאלה, כי החיים שלהם, למעשה, תלויים בזה.

מר ניר ים: בדיוק, בגלל זה שמחתי על ההערה של רוויטל, כי גם אותי מעניין לשמוע איפה הם עומדים, בבקשה לתמול בהם.

מר גדי ירקוני: אז רגע. אז אני, בתור אחד שהיה שם בשבוע שעבר, ראיתי את הפעילות שיש שם, אני חושב שבמקום שהם יבואו הנה ויתנו דיווח, ניר, כדאי אולי לקבוע עם חברי המליאה, מי שרוצה, ... עם זה שיעשו לו גם פגישה שמה. הם יציגו את כל הפעילות שלהם שם, מי שזה מעניין אותו, יוכל לבוא ולראות. אני חושב שזו פעילות מאוד מאוד חשובה.

מר אדוארד קוברסקי: רגע, ניר, אנחנו הבנו את הכיוון, אותה עמותה?

מר גדי ירקוני: יסגרו את ה... רגע רגע,

מר שמיל בלברמן: לא מפקירים פצועים בשטח? על זה מדברים עדיין?

מר גדי ירקוני: כן, כן. אז אני מציע, יכול להיות שייסגר יום אחד אחרי הצהריים, עם יושב ראש העמותה, ועם האנשים שם שמטפלים, שכל מי שזה באמת מעניין אותו, ואני חושב שזה מאוד חשוב, יגיע לשם. זה יותר טוב מדו"ח פה. ניר, אני יכול להמשיך. רשמתם? קצת מידע, אחרי שניר נתן לכם. אני רוצה להגיד לכולם שיצא קול קורא, שאף אחד לא יפקשש, כל מי שיכול, בעצם, ננסה מהמט"ש שלנו, יצא קול קורא לכל היישובים שיש להם שטחים מניר יצחק דרומה, והם נותנים מים למט"ש של המועצה, מוזמנים לבקש, לקנות משם מים. יצא קול קורא, תראו שזה הגיע לכל מנהלי היישובים שלכם, והם ערים. אם לא, זה גם באתר, עוד קול קורא שיצא מטעם המועצה.

מר תמיר בוקובה: מה הרלוונטיות ליישובים, ברמת התשתיות, כדי להתחבר למאגר?
היישובים הרי רחוקים,

מר גדי ירקוני: ... אני לא אכנסה עכשיו לפרטים, כתוב שם הכול, חלק אנחנו עד גבול מסוים, אנחנו מביאים את הצינור, ומגבול מסוים, היישוב מביא את הצינור. יש שם את כל החוקים ואת הכול, ומי שרוצה פרטים יפנה למיכאל בחברה הכלכלית, אבל זה מוגש לכל מזכירי היישובים, וכדאי לראות שכל אלה שרלוונטיים, קיבלו את זה. סדר גודל של 200 אלף ביישובים.

מר חנניה אוקרט: מה מחיר המינימום של המים?

מר גדי ירקוני: מה?

מר חנניה אוקרט: מחיר המינימום של המים.

מר גדי ירקוני: אני לא, אבל אני חושב שקל ועשרה, אל תתפסו אותי.

גב' נעמי סלע: כמה משלמים היום?

מר גדי ירקוני: שקל ועשרה, או שקל עשרים.

מר חנניה אוקרט: זה משאיר אותנו בתחזוקה ולעקוב? או שזה לא למטרות רווח?

מר גדי ירקוני: תמיד אנחנו מנסים גם שיהיה רווח, וגם שיהיה הגון.

גב' נעמי סלע: שקל וחצי כזה?

מר גדי ירקוני: חבר'ה, נו, קשה ככה. זה מעבר למכסה, בגלל זה המחיר פחות חשוב, אם זה בול על השפדן או לא. המחיר הוא באמת, צריך לזכור שפעם אחת, את רוב המים אנחנו משלמים כשאנחנו מביאים וכשאנחנו מנתקים. זה, בעצם, אפשר להגיד, סדר גודל של 50% עולה לנו מזה שם התפעול, ועוד 50%, משהו כזה, יהיה רווח לחברה הכלכלית ולמועצה.

מר חנניה אוקרט: ומים ברמה,

מר גדי ירקוני: שלישונים, הם טובים,

מר חנניה אוקרט: שלישוני או שניוני?

מר גדי ירקוני: שלישוני, שיכולים להשקות את כל הגידולים, אבל אי אפשר, אני לא רוצה להיכנס לפרטים, אי אפשר לעשות צנרת, צריכים שם צנרת מיוחדת, מה ששאלת. יש מגבלות, אבל עוד פעם, זה להרבה שנים, זה שווה, ליישובים שיחשבו שזה שווה להם. אז מי שיכול שרק שידע שיש להם את האפשרות.

גב' נעמי סלע: זה רלוונטי לפתחה והלאה? או שרק לגוש,

מר גדי ירקוני: לפתחה כן.

גב' נעמי סלע: לפתחה. לגוש שלנו זה לא ממש רלוונטי.

מר גדי ירקוני: אמרתי, יכול להיות שיש שם יישובים של...

גב' נעמי סלע: מניר יצחק והלאה.

יכול להיות שיש שם יישובים שלכם שיש להם אדמות.

מר גדי ירקוני:

בדיוק.

גב' נעמי סלע:

מי שיש לו, יישובים שיש להם אדמות, יכולים לפנות. זה הכול, זה

מר גדי ירקוני:

בנושא הזה.

עכשיו קצת החלטת הממשלה, סוף כל סוף, תמיד הייתי אומר – הולכת הולכת, אז היא עברה, כמו שראיתם כולם, היא עברה, לצערי עוד לא קיבלנו את ההחלטה החתומה, אבל בהחלט אני חושב שהייתה החלטה טובה, החלטה של יישובים עצמם, אנחנו עוד... אין שם כמעט, אין שם מספיק דברים, לפי דעתי, ליישובים עצמם. ניסינו ללחוץ על הנושא הזה ולא הצלחנו, כמו בתי אגודה, יבילים וכל הדברים האלה, שזה היה יותר חשוב לאשכול, ופחות ליישובים האחרים. אני מקווה שזה, נצליח איכשהו, לפחות את היבילים להכניס איכשהו, ואני חושב זה חשוב מאוד.

את הממ"דים, לצערי לא הצלחנו להכניס, אנחנו ממשיכים לזרוע זרעים, ואני מקווה שמתישו אולי נצליח סוף כל סוף להצליח שם. זה הדברים האלה, בנושא של החלטת הממשלה, עכשיו באמת רגע שהיא תגיע חתומה, היישום שלה יעבור לכל אגף ואגף, ושם התוכנית הזאת היא מאוד משמעותית בנושא חינוך, רווחה, וכמעט בכל דבר שאנחנו מתעסקים. פיתוח, בהחלט יש שם דברים מאוד מאוד משמעותיים, 232 שם נכנס בגדול, וכמעט אפשר להגיד שכבשנו את כל היעד בכיוון 232. זו הייתה הצלחה מאוד גדולה.

עדכונים נוספים, מהפעם האחרונה, לא, אני לא חושב שיש לי דברים

מר גדי ירקוני:

חשובים, שאלות? כן?

מה עם יום הקהילה הגאה, באמת?

מר חנניה אווקרט:

זה היום בדיון.

מר גדי ירקוני:

- גב' מזל ערוסי:** זה סעיף להיום, זה מה שדנו בהנהלה.
- מר גדי ירקוני:** אני אעביר את רשות הדיבור לניר,
- גב' מזל ערוסי:** ניר, אני רוצה לשאול שאלה – מתי אמורים להודיע המתמודדים לראשות המועצה, מתי הם אמורים להודיע שהם מתמודדים?
- מר דני ברזילי:** עד מתי.
- גב' מזל ערוסי:** עד מתי, אוקיי, נכון. מי זה היה, דני?
- מר גדי ירקוני:** כן.
- גב' מזל ערוסי:** דני, אוקיי. עד מתי הם אמורים להודיע? ומה לגבי בני זוג, או האם כולם מחויבים לפנות את מקומם בשעה שבני הזוג שלהם יתמודדו?
- מר ניר ים:** ככה, מתי הם צריכים, מה התאריך האחרון להודיע, אני לא זוכר,
- מר תמיר בוקובה:** 30, אני אגיד לך, 33 ימים לפני הבחירות.
- מר ניר ים:** זהו, זה די קרוב למועד הבחירות,
- גב' מזל ערוסי:** לפני?
- מר תמיר בוקובה:** 33, חודש לפני הבחירות.

גב' מזל ערוסי: חודש ושלשה ימים?

גב' נעמי סלע: כשהם מגישים למשרד הפנים.

מר תמיר בוקובזה: 33 יום.

מר ניר ים: עכשיו, לגבי, לא כל השאלות עוד הועברו ליועמ"שים שלנו, אבל אנחנו מבררים את הדברים נכון לעכשיו – כל מה שקשור לבני זוג שמתמודדים, או חברים שמתמודדים, או חברות של מתמודדים.

גב' מזל ערוסי: כולנו חברים.

גב' נעמי סלע: כולנו חברים.

מר ניר ים: אז בשלב הזה,

גב' נעמי סלע: הדבר היחיד זה קירבה ישירה.

מר ניר ים: מה?

גב' נעמי סלע: הדבר היחיד שמחייב, על פי חוק, זו קירבה ישירה, זה הכול. קירבה מעגל ראשון, כולם פה מכירים את כולם, אז מה לעשות?

מר ניר ים: אז בשלב הזה זה ככה, אבל עוד דברים מתבררים תוך כדי,

גב' נעמי סלע: אמיר התפטר,

מר ניר ים: תוך כדי תנועה.

מר תמיר בוקובזה: רגע, אמרת משפט והקפצת פה ארבעה אנשים של אותה שאלה, מה קורה עם היועמ"ש ועם המכרז?

מר ניר ים: יועמ"ש, יצא מכרז,

מר תמיר בוקובזה: יצא מכרז?

מר ניר ים: כן, כן.

מר תמיר בוקובזה: בשעה טובה. משרד הפנים אישר את הכול?

מר ניר ים: משרד הפנים אישר, הוא הפך לנו את המכרז. משרד הפנים לקח את המכרז כמו שהוא, הפך אותו על פניו, אבל אנחנו מחויבים להתיישר.

מר תמיר בוקובזה: זה כתוב אותו הדבר, אם ככה זה, ככה זה, השאלה מה כתוב שם בסוף.

מר ניר ים: יוצא מזה יועמ"ש אחר לגמרי. אבל זהו, אבל לזה אנחנו מחויבים, אין מה לעשות, ככה זה יצא.

גב' נעמי סלע: אפשר לשתף אותנו ב...?

מר ניר ים: אפשר להיכנס לאתר.

גב' נעמי סלע: אוקיי.

מר ניר ים: הוא קיים שם, ועורכי דין,

מר תמיר בוקובה: האם הסעיפים שאנחנו קבענו פה במליאה, לגבי המגבלות על היועמ"ש, נשארו?

מר ניר ים: רובם כן.

מר תמיר בוקובה: אוקיי.

מר ניר ים: אבל הוא נמצא באתר, באמת אתם מוזמנים להציץ בו. כבר יש עורכי דין שהגישו את עצמם, שבשלב הזה שואלים שאלות, עוד לא הביאו מעטפות, אבל כן קונים את המכרז, וכן שואלים שאלות. זה כרגע בתהליך.

גב' נעמי סלע: ומה קורה עם הבדיקה?

גב' מזל ערוסי: זו שאלה שלי, אני לא סיימתי, סליחה.

מר ניר ים: אני איתך.

גב' מזל ערוסי: אני חושבת שצריך, באמת, לשאת ברכה מכאן לבת נווה... בני נצרים.

גב' נעמי סלע: יש לנו כמה אלופים, לא רק.

- גב' מזל ערוסי:** היום יש לנו כבוד גדול, יש לנו נציג במליאה,
- מר רביבו קובי:** אני משלומית, אבל סבבה.
- גב' מזל ערוסי:** נציג מהחלוציות.
- גב' נעמי סלע:** סוף סוף מישהו מגיע, קובי, סוף סוף מישהו פה.
- גב' מזל ערוסי:** אז כדאי באמת לשאת ברכה, ולהלל, לשבח ולרומם.
- מר גדי ירקוני:** שכחתי, את צודקת.
- גב' מזל ערוסי:** היא הייתה אלופה.
- מר תמיר בוקובזה:** אבל לא רק, גם למצטייני הנשיא שלנו.
- מר גדי ירקוני:** זה דיברנו.
- מר תמיר בוקובזה:** כבר אמרת? אז בסדר.
- מר ניר ים:** מצטייני הנשיא דיברנו, יקיר אשכול דיברנו. ואני, לצוות המנהלים של המועצה כתבתי, אמנם בפרטי שיש לנו, כנראה שיש לנו במועצה אנשים משכמם ומעלה.
- גב' נעמי סלע:** מה כנראה? תשמיד את הכנראה, ניר. יש כאן אנשים...
- מר ניר ים:** אז זה הסיפור. דקה לפני שאני נותן לדליה, אני נותן רשות להכניס

את הדברים לסדר. ... במליאה.

גב' נעמי סלע: רגע, לא סיימנו עם היועמ"ש, איפה זה נמצא מבחינת הבדיקה? ועדת בדיקה.

מר תמיר בוקובה: ועדת בחינה.

גב' נעמי סלע: ועדת הבחינה במשרד המשפטים? במשרד הפנים? ככה זה.

מר תמיר בוקובה: לא. זה הסתיים.

גב' נעמי סלע: מה הסתיים?

מר ניר ים: אני אסביר. המכרז יצא לדרך.

גב' נעמי סלע: בדיוק, לא קשור למכרז.

מר ניר ים: יש לו תאריך, יש לו הכול. אנחנו עכשיו עונים על שאלות בוועדה, מה שלא יהיה, בסופו של דבר יהיו מועמדים שתיבחן עמידתם בתנאי הסף. אלה שנבחנו עמידתם בתנאי הסף יבואו לשלב הבא, שהוא הבחירה מבין אלה שעומדים בקריטריונים. יש צוות שבוחר, הצוות הוא נורא פשוט, הוא כולל אותי כמנכ"ל המועצה, הוא כולל את עידו כגזבר המועצה, הוא כולל יועץ משפטי לרשות אחרת - במקרה הזה, סעדון, היועמ"ש של שדרות, הוא זה שנבחר על ידי משרד הפנים, הם שלחו אותו אלינו. ישבו השלושה האלה, ויחליטו.

גב' נעמי סלע: השאלה שלי הייתה מה קורה לגבי הבחינה עצמה, הם ממליצים?

מר ניר ים: ... לראש המועצה שאומר כן או לא, עושה ככה עם האצבע. זהו.

רויטל דג'אווי בן יעקב: אין נציגי ציבור או מליאה?

גב' נעמי סלע: הוא לא ענה לי מה קורה עם מה שנשלח לבחינה, עם כל מה שהיה פה עם חיימסון,

מר ניר ים: לא, זה...

גב' נעמי סלע: מת? הכול נגמר? הבנתי, אז צריך לפנות בדרכים... אוקיי. סבבה.

מר רביבו קובי: קודם כל אני מבקש את רשות הדיבור לדקה, לא יותר מזה. קודם כל, באמת תודה רבה בשם החלוציות, מינו אותי,

גב' נעמי סלע: נושא הדגל.

מר רביבו קובי: אני חושב שזו גאווה גדולה. אמרתי פה ככה בשקט, לחבר שמשאל, שאמונה, זה לא איזו משפחה של גאונים שזה רק עובר מדור לדור, אלא זה באמת עמל והשקעה. הבת שלי בכיתה ט', סיפרה לי שכבר מלפני שלוש שנים, היא הייתה מסתובבת עם התנ"ך בהפסקות. אז באמת, יישר כוח גדול על ההשקעה וההתמדה, ובאמת ככה זה מלמד אותנו שמי שמשקיע – מצליח.

ובד בבד אני אגיד, שכל פעם שאני מגיע לפה אומרים לי – וואו, איזה כיף לראות אותך. והסתכלתי פה בסימוני וי וזה בנוכחות, וסך הכול כאילו, מתוך חמש האחרונות הייתי בארבע. אממה? יש פה איזושהי תחושה, שכאילו חסר עוד כיפות סרוגות.

מר חנניה אווקרט: אתה היחיד שמגיע, מה זאת אומרת?

גב' נעמי סלע: רק אתה מגיע.

מר רביבו קובני: אני מייצג את שלומית, היישוב שלומית, היישוב הקהילתי, משתדל להיות, מרגיש חלק, אני נמצא ומקבל את ההחלטות פה ביחד איתכם, בכובד ראש ובשותפות מלאה. כשאני יכול לייצג את כל הכיפות הסרוגות, גם את נווה וגם את בני נצרים, אני אעשה את זה. אבל, ופה חשוב לי לומר – זה לא אני.

גב' נעמי סלע: ברור.

מר רביבו קובני: יש פה חבר'ה מהמושב נווה שעברו לפני שנה, ועדיין לא הגיעו. מישהו מחליט, דיבר איתי שבועיים מישהו שכמובן שהוא חושב...

גב' נעמי סלע: הללויה. שיגיע.

מר רביבו קובני: ובבני נצרים, מאז שעזב ידידיה, ואז אוזן, אז גם פה אמור להיות. אבל חשוב לי, כאילו, סתם לומר, לא צריך כל פעם את התסכול מזה שיש חבר'ה שלא מגיעים להפיל עליי. כאילו סבבה, אני מקבל את זה באהבה, אבל אני משתדל בין לבין, בין התפקיד שלי ביומיום, שהוא ככה מאוד שואב, לבין מה שאני מסוגל להיות, אני נמצא פה, ואני רוצה להיות פה ואני מרגיש זכות גדולה להיות פה. חלק מלהיות חלק מתחת לאלונקה הזאת שנקראת משרתי ציבור במועצה האזורית אשכול. תודה על ההקשבה.

גב' מזל ערוסי: אבל בשמנו, אני מבקשת שתדבר עם חבריך ל...

מר גדי ירקוני: אבל זה לא הוא.

גב' מזל ערוסי: אוקיי, אבל אני מבקשת, יכול להיות שהוא צריך לדבר איתם, זה לא

נשמע לי הגיוני שאנחנו נדון פה, סליחה, אני אגיד את מה שאני חושב,

מר רביבו קובי: זה בסדר גמור. אני יכול להגיד לך...

גב' מזל ערוסי: זה לא נשמע לי הגיוני שאנחנו נדון כאן בתקציבים שצריך לתת

לפרויקטים מיוחדים, לאזור הזה, מבלי שיש פה מישהו שיטען, ולו לזכותם.

מר רביבו קובי: אני מסכים איתך.

מר גדי ירקוני: רגע, זה לא דיון.

מר רביבו קובי: היא פנתה אליי, שנייה.

מר גדי ירקוני: נו.

מר רביבו קובי: אני מסכים איתך מאוד, אני יכול להגיד לך שבשיחות חבריות שאנחנו

נפגשים, אני מעלה את הנקודה הזאת. עם זאת, זו החלטה של כל הנהגת יישוב, איך לשלוח, באיזו

עוצמה ובאיזו כמות. אני משתדל את תפקידי לעשות כמה שאני אוכל.

גב' מזל ערוסי: אתה יודע שתמיד המאחרים חוטפים...

מר גדי ירקוני: טוב, אני רוצה, אני מרגיש באמת מחויבות וגם רצון, באמת שכחתי

את אמונה, הייתה התרגשות גדולה. אני חייב להגיד, גם דיברתי איתה לפני, לא איתה, עם הסבא,

וגם אחרי עם הסבא ועם ההורים, והייתה באמת התרגשות ואמרתי להם כמה אנחנו מרגישים

שהכבוד הוא גם שלנו, וגאים שהיא מאיתנו.

אני מאוד מקווה שבזמן הקרוב גם נעשה לה טקס פה במועצה, כשיהיו לה קצת כמה רגעים להגיע הנה, בגלל שהמסגרות שלהם מאוד מאוד לחוצות, ולא נותנים להם אפילו זמן להגיע הביתה. אבל באמת כל הכבוד, ואנחנו מאוד מאוד גאים שיש לנו אחת כזאת פה במועצה.

מר ניר ים: אז אני אומר עוד פעם, דקה לפני שאני נותן לדליה לדבר על הפרויקט הכוללני, אז אני רוצה כן להגיד, מבחינת בני המליאה. מי ש... וזה מופיע גם בעמודים 6-2, מי שהתפטר לנו לאחרונה, בימים האחרונים מהמליאה זה אמיר פלג ובמקומו התמנה נחום,

גב' נעמי סלע: נתן. דומה,

מר ניר ים: נחמוביץ', לא?

מר נתן נחמוביץ': נחמוביץ', 50% הצלחה זה גם טוב.

מר ניר ים: 50% הצלחה, אצלי זה הרבה. אז נתן נחמוביץ', הבחור עם החולצה הירוקה, ברוך הבא למליאתנו, ובהצלחה. התפטרה גם דנה אדמון, עדיין אנחנו עובדים על המחליף שלה, עוד לא הוסדר, יאותר. והרשיתי לעצמי להציג פה את הרשימה של בני נצרים, דיברנו עליהם, ואחרי שהלך ידידיה, ואחרי שפרש אוזן, אז עדיין יש לנו מישהו ברשימה, ואנחנו גם על זה עובדים.

מר תמיר בוקבזה: אם אוזן רוצה לחזור למליאה, הוא יכול?

מר ניר ים: יכול להיות שכן, זה עוד לא נבחן, זה צריך להגיע...

מר תמיר בוקבזה: הוא כתב משהו לפני כמה ימים בקבוצה, לא בצורה פורמאלית.

מר ניר ים: אליי לא הגיע כלום.

מר תמיר בוקובה: לא, לא היה פורמאלי שום דבר, אבל אני שואל ברמה הטכנית, מעניין.

מר ניר ים: אז ממש, להתייעצות עם יועמשים. אם נחכה שהיועמ"ש יבחר...

מר תמיר בוקובה: יצא בסדר, השאלה היא אם הוא יכול לחזור.

מר ניר ים: אוקיי, אז זהו, אז נתתי, אז אלה החילופים במליאה, נשארנו כרגע יחד עם נתן נשארנו 30 חברי מליאה, זה נחמד וזה קומפקטי.

7. דיווח על תוכנית כוללנית (דליה)

מר ניר ים: המליאה ביקשה ששנייה לפני שאנחנו נכנסים לעבוד על התוכנית הכוללנית, שהיא משהו באמת גדול, עם השקעה עצומה, ועם השלכות לעתיד, שנבוא ונספר איפה הדברים עומדים ומה אנחנו הולכים לעשות. בשביל זה הזמנו את דליה, גם לדבר על סדרי הגודל הכספיים, גם לדבר על לוחות הזמנים, וגם לדבר על התוכן, על מה שנקרא תוכנית כוללנית. וגם להזכיר, שמועצות אזוריות מימין ומשמאל, כבר חלקן עשו את זה, והן נמצאות אחרי השלב הזה. עכשיו דליה, בואי קחי מיקרופון לידי, ונדבר.

דליה: שומעים אותי? או שאני חייבת מיקרופון?

מר ניר ים: חייבת.

דליה: טוב, אז שלום לכולם. אז ככה, אני מניחה שאולי יש לכם איזה שהן

שאלות ספציפיות לגבי הנושא, אבל אני ככה אגיד, אשתדל לעשות את זה ממש בקצרה. אז כמו שניר ציין, וכמו שידוע לכולכם, הנושא של התוכנית הכוללנית, זה דבר שהמועצה מנסה לקדם אותו כבר מ-2018. ומשנת 2018, למרות שהייתה כוונה לתת תקציב למועצה, המועצה לא קיבלה את התקציב הזה, וכן קיבלה אותו השנה, אוקיי? זה יותר נכון בשנת 22, ואנחנו נערכנו באופן מיוחד, ודיברנו בהערכות מאוד מיוחדת, עם מכרז ונוהל התקשרויות מאוד יסודי, מעמיק, שבוצע כבר מינואר 22, ולמעשה, נסגר בסוף 2022, זה ממש לקח הרבה זמן, אבל בסופו של דבר, הדברים נעשו. אתם יודעים, יש דברים שדורשים את הזמן שלהם, וזה מה שהיה. באופן כללי, אנחנו מדברים על תקציב של כ-4.5, או 4-4.5, אני לא רוצה להטעות אתכם, נניח 4 מלש"ח, שלמעשה כל כולם, מוקדשים לניהול ולתכנון של התוכנית הכוללנית, עד קבלת מוצר מוגמר. המשרד שנבחר, הוא המשרד של מיכל בן שושן, משהו לא בסדר?

מר תמיר בוקובזה: כן, אני שנייה עוצר אותך, תגידי מה זה התוכנית, אני אין לי מושג על מה את מדברת.

דליה: אני אגיע,

מר תמיר בוקובזה: את מסבירה על תקציב, על משהו שאין לי מושג מה זה.

דליה: בסדר, אני אסביר חברים, אני חשבת שהאיפוק הוא דבר מקובל פה.

מר תמיר בוקובזה: כן, בטח.

דליה: שנייה, חברים, אני מתכוונת להגיע לזה, אני רק רציתי לתת כמה פרטים טכניים, כי יכול להיות שאם הייתי מתחילה הפוך, אז היה מישהו אחר שהיה אומר לי הפוך. אבל בסדר, אז זה הסיפור מבחינה תקציבית, ומבחינה תהליכית.

התהליך הזה של התכנון, מלווה, נעשה ביחד עם מינהל התכנון, מינהל התכנון בירושלים והוועדה

המחוזית, כשזה בעצם תהליך משולש.

עכשיו אני אגע בתוכן, מה זה בעצם תוכנית כוללנית? אז אם אני אגיד את זה בצורה פשטנית, זו בעצם תוכנית כוללת, בוא נגיד את זה ככה, שמסתכלת על המועצה מלמעלה, ולמעשה מתחילה להתייחס לכל הרבדים ורובדים של התייחסויות שקשורות למרחב של המועצה שלנו. למעשה, נוכח מגמות הצמיחה הדמוגרפית, צרכי הפיתוח שהמועצה מתמודדת איתם, וגם החובה ההיסטורית לדורות הבאים, קיים צורך מהותי בגיבוש של איזושהו תוצר תכנוני, שיש לו גם עיגון סטטוטורי, שיאפשר למועצה, למעשה, לספק מענה לצרכים, בצד שמירה על ערכי ההתיישבות, תבנית הנוף והצביון המקומי שלנו, שמדיניות התכנון צריכה, כמובן, להתחשב במכלול ההיבטים של החיים.

התוכנית הזאת, כמו שנאמר, יש לה חשיבות רב ככלי עבודה, למעשה, שיאפשר יישום וביצוע, ויתבסס על ראייה מרחבית, שתכיל, או תתבסס על הגמישות הנדרשת בטווח הארוך, וגם בטווח הקצר, במטרה להיות רלוונטית גם לעשורים הבאים.

אם יש משהו שחשוב לציין, זה שאנחנו מדברים על פרויקט, פעם אחת על הפרויקט, ופעם אחת על התוצר התכנוני עצמו, שזו התוכנית עצמה. אז מבחינת הפרויקט, אנחנו מדברים על פרויקט שמתמקד בקידום של תהליך יעיל ופרקטי, שמצד אחד יהווה תוצר אסטרטגי, אבל גם סטטוטורי, ומתבסס או יאפשר למועצה להיות כלי עבודה, גם לאיגום של ערכים ועקרונות של התכנון במרחב שלנו, וגם תוך יצירת איזון בין צרכי הפיתוח לשימור, והכי חשוב, שיהווה איזושהו תוצר בר קיימא, לשימור הזהות והצביון הכפרי חקלאי שלנו, כמועצה.

לוח הזמנים שאנחנו רואים אותו כסביר לקידום של תוכנית כזאת, הוא בין שנתיים לשלוש שנים, וזהו, למעשה, אני חושבת.

דבר אחרון שאני אציין פה, זה שבאמת, כמו שאמר ניר, אנחנו כמועצה אזורית אשכול, מגיעים לתהליך הזה, ונכנסים לתהליך הזה, למעשה, אחרי שנצבר הרבה מאוד ידע וניסיון במועצות אזוריות וברשויות מקומיות, לא רק שכנות, אלא גם בארץ בכלל, ולמעשה, הדבר הזה מאפשר לנו לבוא לזה בעיניים מפוכחות ועם הרבה מאוד הבנות.

בכל מקרה, אני מבחינתי, כמי שעומדת בהובלה של התהליך, יחד עם דקלה קצוני מהאגף האסטרטגי, וכמובן הנהלת המועצה, גדי כראש מועצה והמנהלים האחרים של האגפים, נעשה ככל

יכולתנו להוביל פה תהליך שהוא תהליך יעיל, פרקטי, וכמובן כמו שאמרתי והכי חשוב, בר קיימא, גם לדורות הבאים. את זה אנחנו אומרים נוכח +70 שנות התיישבות פה במועצה. זהו. שאלות? כן, גל?

מר נועם גל: נועם.

דליה: נועם.

מר נועם גל: נעים מאוד.

דליה: נעים מאוד.

מר נועם גל: את יכולה לעשות זום אין לדוגמא לאחד הפרויקטים, שאני אוכל לכמת את זה, או להבין על מה...?

דליה: כן. אז ככה, למעשה, לא ציינתי שהתוכנית תתמקד בעיקר במרחב הבין ישובי, לא ביישובים, אוקיי? יש תוכניות כוללניות, אם אתם אחר כך, בטח יהיו סקרנים מכם שיכנסו לגוגל ויתחילו לחפש מידע, ואתם תראו שחלק גדול מהתוכניות הכוללניות שנעשו גם ברשויות מקומיות, אבל בעיקר במועצות אזוריות, לקחו בחשבון, שאולי זאת ההזדמנות שלהם לבוא ולהתחיל לסדר גם את היישובים. אנחנו לא נמצאים במקום הזה, ולא עם היומרה הזאת, אוקיי? הדבר היחידי בהקשר,

גב' סילביה גרין: למה?

דליה: רגע. הדבר היחידי בהקשר של היישובים שאנחנו נעשה, זה להתייחס ברמה מתארית לאפשרות של אותם יישובים, של כל היישובים שלנו במועצה, לגדול בעשורים

הבאים, שזה דבר שלא קיים בתביעות היישוביות.

את שואלת למה? כיוון שהיישובים, למעשה כמעט רוב היישובים שלנו, יש להם תביעות מוסדרות, וכל יישוב יש לו את הקהילה שלו, ואת הייחודיות שלו, ואין פה איזושהי כוונה לבוא, ולנסות לתכנן עבור אותו יישוב, בהסתכלות מלמעלה, אוקיי?

אנחנו, בדרך כלל, בהקשר הזה, מלווים את היישובים שלנו בתוכניות שהם מקדמים. חלק נעשות בנוהל רשויות, שזה באמצעות מימון משרד השיכון, בהובלה שלנו יחד עם היישובים. יש גם אפשרויות אחרות, שזה בהפעלה ישירה של משרד השיכון, ויש יישובים שמקדמים לבד, באופן עצמאי, אבל בליווי המועצה.

המועצה זו פונקציה מאוד משמעותית ביכולת לתמוך, לסייע, לכוון את היישובים, גם בהקשר התהליכי וגם בהקשר התכנוני המקצועי.

מר דני ברזילי: שתי שאלות,

דליה: למעשה, במה כן תתמקד התוכנית? בכל מה שקשור למרחב הבין יישובי. בהקשר הזה, נועם, יש סוגיות, כל הסוגיות שהן סוגיות רוחב, אוקיי? תשתיות, אנרגיה, שטחים פתוחים, חקלאות, תעסוקה, תעשייה, מסחר וכל ההיבטים האלה, אוקיי? זה בגדול.

מר דני ברזילי: ניר? שלוש שאלות כבר.

דליה: אם אפשר אחד אחד, אחרת אני לא אזכור.

מר דני ברזילי: אני אדבר... אחד – מי הגוף שמתקצב את זה?

דליה: מינהל התכנון.

מר דני ברזילי: אוקיי. 2 – מי הגוף שצריך לאשר את התוכנית הזאת?

דליה: מינהל התכנון.

מר דני ברזילי: לא, זאת אומרת שזה לא, שום פורום בתוך המועצה, הוא לא חלק מה...
מה...

דליה: בהחלט כן, זה עובר,

מר דני ברזילי: אוקיי,

דליה: זה עובר, אם תרשה לי לענות ככה שאלה – שאלה, התהליך הוא תהליך שמבוסס על שני גופים מרכזיים במועצה, בשילוב עם גופים בין משרדיים מחוץ למועצה, מכל משרדי הממשלה השונים, אוקיי? ממשרד החקלאות, המשרד להגנת הסביבה, משרד הבריאות, כל המשרדים הרלוונטיים, שבסופו של דבר, גם יושבים בוועדות, בוועדה המחוזית ובוועדות הארציות השונות, כדי לאשר תוכניות מהסוג הזה, אוקיי?
עכשיו, הגופים מתוך המועצה, שיעבדו, הם שניים בעיקרון. יש את ועדת ההיגוי, ויש את ועדות העבודה, שהן מורכבות, למעשה, גם מנציגים של מינהל התכנון, ועדה מחוזית והנהלת המועצה, יחד עם הגופים המקצועיים של המועצה, אוקיי? במקרה הזה זה מהנדס המועצה, אנוכי וכו'.
ועדת ההיגוי, היא ועדת היגוי בין משרדית מאוד רחבה. אולי חלקכם שמעתם על תוכניות שקודמו, אם זה בשדות נגד, אם זה בשער הנגב, אם זה ברמת נגב, אופקים היום, יש עוד ועוד ועוד, שעל דוגמאות של איך מתנהל מפגש כזה, זה יום שלם שמתנהל עם הצגה של חומרים, של תוצרים וגיבוש משותף. זה, כמובן, נלווה להרבה מאוד ישיבות של עבודה שוטפת לנושאים האלה.

מר דני ברזילי: אוקיי. השאלה הכי חשובה, מה התוקף של זה? עד כמה משרדי הממשלה או המועצה מחויבים לממש את מה שכתוב שם.

דליה: תוקף סטטוטורי. סטטוטורי בפירוש המילולי שלו, לא רק המילולי,

אלא המילוני שלו, הוא תוקף חוקי, תוקף משפטי. זו לא תוכנית אב, אל תטעו.

מר דני ברזילי: אוקיי.

דליה: אוקיי? למועצה יש תוכנית אב מלפני כ-15-12 שנים, שהיוותה כן

איזושהי תשתית, בואו נגיד את זה ככה, לפחות ברמה אסטרטגית, לבחינה של ההתפתחות שהתקיימה במועצה לאורך השנים האחרונות.

אבל התוכנית הזאת כבר לא רלוונטית, היא מחייבת את העדכון, שלא לדבר על כל השינויים שחלים במועצה לאורך השנים האחרונות, ובבסיס שלהם גם השינוי, הצמיחה הדמוגרפית וכל השינויים הנוספים שכבר ציינתי.

מר אדוארד קוברסקי: דליה, נציגים של היישובים בתוך פה, במועצה, לא... במרחב, בגלל

שזה בין משרדי, בין היישובים יש אזור תעשייה, יש תשתיות, שלא יהיה כמו עכשיו... ובכל זאת אין מספיק חשמל. ליווינו אותם ואין מספיק, אף אחד לא חשב.

דליה: אדוארד, אני מבינה שהכוונה שלך היא לנושא שיתוף ציבור?

מר אדוארד קוברסקי: כן.

דליה: כן. אז בהחלט, אמור להיות הליך של שיתוף ציבור בתוכנית. עדיין לא

גיבשנו את המתווה הסופי לדבר הזה, לכן אני לא רוצה כרגע להיכנס לזה. אבל בהחלט יהיה פה שיתוף ציבור.

מר אדוארד קוברסקי: גם אזור תעשייה, איך בונים אותו? זה,

גב' מזל ערוסי: דליה?

דליה: כן?

גב' מזל ערוסי: אני אשמח שנקבל, כמו על כל נושא שאנחנו דנים במליאה, שנקבל חומר כתוב. כי אחרת, זה באמת נשמע נפלא, אבל להגיד לך שאני בדיוק יודעת, ואני בטוחה שכמוני יש עוד, מה הולך להיות במדויק? אני אמנם סומכת עליך, את יודעת כמה, אבל בכל זאת אני חושבת שצריך להיות חומר כתוב לנו, כחברי מליאה, ואחרי זה תצאו עם זה לציבור. שיהיה לכם לפחות איזשהו גיבוי מאיתנו.

דליה: כן.

גב' מזל ערוסי: אחרת אני אגיד – אני לא יודעת על מה מדובר.

דליה: אז קודם כל, עכשיו אני דיברתי על זה. לצורך העניין, את הדיווח הראשוני הזה, כפי שציין ניר, אני חושבת שהדיווח הזה הוא דיווח שאפשר להבין ממנו גם את התוכן וגם את המהות. ככל שצריך להוסיף חומרים כתובים, אני אתאם את זה מול ניר, ובהחלט נעביר מה שצריך, ושלא לדבר גם על העדכון במהלך התהליך, אני מניחה שגם בזה אנחנו נוכל לשתף אתכם. השיתוף פה במליאה, זה גם סוג של שיתוף ציבור, לפחות לשיטתי, מדובר פה על נציגים מכל היישובים. זו בהחלט, מבחינתי, פלטפורמה מאוד חשובה.

גב' סילביה גרין: לא כל הנציגים מעודכנים לנתונים שאתם מביאים,

דליה: בסדר.

גב' סילביה גרין: לא, זה לא בסדר. זה לא בסדר, כי יש יישובים שכל ההנהלה חיצונית, אני מצטערת,

מר ניר ים: אין...

גב' סילביה גרין: אנחנו נציגי ציבור.

מר ניר ים: יש דברים שיש להם קשר ישיר, ויש דברים שפחות. חנניה ישאל, שנייה אחת. הרעיון פה הוא היה מאוד פשוט, דקה אני אתן לך חנניה, הרעיון היה מאוד פשוט, ואנחנו נעשה את זה בקצרה, כי יש לנו את הסעיף הבא, ומלא אורחות מכובדות שמחכות בשקט ובסבלנות.

פשוט, הרעיון היה בסך הכול לבוא ולהגיד – חבריה, התחלנו. בסדר? לא לקבל אישור, לא שיגידו לנו מה כן, איזה שטחי תעשייה לא, לא בשביל זה. חבריה, התחלנו, זה מהלך ענק, עם הרבה מאוד כסף, שיש עניין גם לנו וגם למדינה לקדם אותו. להעביר חומרים שקשורים לתוכנית הכוללנית, זה אוקיינוס של חומרים, אפשר לטבוע בתוך הדבר הזה. אבל כן מומלץ להסתכל על תוכניות כוללניות של מועצות אזוריות שכנות, להבין מה זה, אם זה אפילו, זה חומר בכמויות שאי אפשר אפילו להעביר אותו, רק להיכנס לתוך האינטרנט, לצלול לתוכו.

גב' מזל ערוסי: סומכת על דליה, שתוכל להעביר את הדברים...

מר ניר ים: בסופו שלדבר, מה ה... של הדבר הזה. ומה שכן, אני אוכל לפחות, להעביר בשמחה רבה, זה את אותו מכרז על בסיס הזוכה, שקיבל את המשימה לבצע את התוכנית הזאת, לפחות להגיד לו מה אנחנו מבקשים שהוא יעשה, אוקיי? זה הסיפור. והשאר, חבריה, ללימוד עצמי.

זו תוכנית, כמו שאמרה דליה, שתרוץ איתנו לפחות שנתיים, אם לא שלוש, ואולי גם ארבע. זאת אומרת, עוד הדרך מאוד ארוכה. כן, חנניה?

מר חנניה אווקרט: קודם כל אני רוצה לברך על הנושא הזה, הסתכלות קדימה, עשור או 15 שנים קדימה, מאוד מבורך, מאוד חשוב שיהיה לזה כיוון חיובי. דבר שני, הייתי רוצה לבקש, אם תוכלי לפרט שתי דוגמאות של הצעות, או יוזמות שיושמו במועצות אחרות.

דליה: למה הכוונה יוזמות, בעקבות התוכנית?

מר חנניה אווקרט: תוכניות שיושמו במועצות אזוריות שכנות לנו, בהובלה של הגוף שזכה במשרד שלנו.

דליה: לא, אני לא יכולה להגיד לך דבר כזה. משום שלא בהכרח, הגוף ש... דרך אגב, אדריכלית משרד בן שושן, ממשרד בן שושן – לרמן, שזכו בהובלה של התכנון של התוכנית הזאת יחד איתנו, הם מובילים את התוכנית של רמת נגב, אם אני יכולה לתת לכם איזשהו אזכור, או התכתבות עם משהו שהוא קרוב אלינו. הם מקדמים היום את התוכנית באופקים, התוכנית הכוללנית של אופקים, ויש גם את תוכנית, אם אני לא טועה, של מועצה אזורית יואב, שאם אני לא טועה זה גם שלהם, אבל לא רק.

מר חנניה אווקרט: את לא יכולה לציין איזושהי תוכנית שיושמה באחת מהמועצות האלה?

דליה: לא, כיוון שהתוכניות נמצאות בישורת אחרונה, אוקיי? עוד אין אף תוכנית שממש קיבלה אישור סופי בארץ, בכלל, אוקיי? כל התוכניות נמצאות בשלבים שונים של התקדמות, אוקיי?

מר חנניה אווקרט: אין לנו ממי ללמוד,

דליה: יש לנו בהחלט המון מה ללמוד מניסיון, כיוון שחלק מהנושא של איפה נמצאת כל תוכנית ותוכנית, מצביע עבורינו, אנחנו יכולים ללמוד מזה, מה היה נכון או לא נכון בתהליך, מה כדאי או לא כדאי.
מעבר לזה, לנו יש מועצה מאוד ייחודית שהיא שלנו, ובהקשר הזה אנחנו בוחנים מה נכון לנו, זה הכול.

מר חנניה אוקרט: האם יש תחנות שבהן אתם משתפים את המליאה...?

דליה: אז אמרתי, אני אמרתי שוב, אני אמרתי שהנושא של שיתוף ציבור, עוד לא קבענו באופן סופי את המתווה, זה דבר שאנחנו פוגשים אותו עכשיו. אבל חלק מהעניין של בהחלט, לבוא למליאה, לעדכן בתהליך, בצמתים שונים, בשלבים שונים של התכנות, של אבני הדרך, זה בהחלט דבר שהוא אפשרי. הכול תלוי, כמובן, ככל שיתנו את ההנחיה לזה, אני לשירותכם, בסדר? אוקיי?

מר ניר ים: תודה רבה דליה.

8. גן שמונים וארבע (יוצג על ידי צוות ההיגוי וההקמה)

מר ניר ים: ברוכות הבאות צוות גן שמונים וארבע.

גב' מזל ערוסי: מי מציג?

מר גדי ירקוני: דלית, מי פותח? את או... תעשי את ההקדמה, בינתיים יתארגנו.

ענת חקלאי רוסט: דלית, בואי רגע נעשה היכרות. אנחנו צוות שמטפל בהקמת גן ילדים

בתוך נווה אשכול. לי קוראים ענת, אני המנכ"לית של העמותה למען הזקן באשכול, כשנווה אשכול הוא בית העמותה, מי שלא מכיר אותנו.

דלית, היא בצוות של הובלת הפרויקט, היא מנהלת את הגנים, וחברתיי פה, הן גמלאיות צעירות מתחום החינוך, שהן בעצם מובילות את הפרויקט, וזה אחד הרעיונות של הפרויקט הזה, שהוא יוקם ויופעל על ידי גימלאי וגימלאיות האזור.

אז זו איריס ממושב יבול, והיא הייתה מפקחת גנים במשרד החינוך באזור הרבה שנים, מזל שהייתה מנהלת תחום הגנים במועצה, גנים ופעוטונים ונעמי, אשת חינוך בתחום הייעוץ ומובילה את הצוות של המתנדבות, זמירה, שניהלה את בית הספר, והיא לא יכולה היום להגיע, אבל אנחנו פורום מכובד. ניתן לדלית, ואחרי זה נתחיל...

דלית: טוב, אין הרבה מה להוסיף. אנחנו חולמות את ה'לגדול בצוותא עם סבא וסבתא', הרבה זמן את התוכנית. אפילו אני אגיד שהתחלנו לפני מה שהיה בטלוויזיה, אבל עכשיו התחברנו לרעיון. נציג את התוכנית, יש לנו ככה, אנחנו... הרבה זמן. אני באמת רוצה להודות לצוות המתנדבות שביחד איתנו שותפות. וזהו, אנחנו נציג לכם, ובאנו, בעצם, לבקש ככה, לקבל מכם רוח גבית, וגם כן אישור שלכם, שהרעיון שלנו נראה לכם נכון.

ענת חקלאי רוסט: הרעיון מאחורי גן הילדים... הרעיון של גן הילדים, בעצם, נולד לפני כמה שנים, עוד לפני שהייתה תוכנית הטלוויזיה, אחר כך הפך להיות מאוד מאוד פופולארי, שיהיה גן ילדים בתוך נווה אשכול, שיחיה ביחד, לצד ותיקי האזור בגילים השונים שמגיעים לנווה אשכול לפעילות יומית.

יחד עם דלית, הגינו איך יכול להיות הפורמט הזה מותאם למועצה שלנו, שהיא רבת יישובים, שמרוחקים אחד מהשני, וכל הקמת גן חדש, משפיעה על קיומם של הגנים האחרים. ובעקבות המאפיינים המיוחדים של מערכת החינוך פה באזור, הוחלט שהמודל שלנו, לפחות בתחילת דרכו, יהיה מודל שגנים קבועים שונים, יגיעו בימים קבועים לגן הילדים, יחד עם גן האם שלהם.

זאת אומרת, לכל גן ביישוב שיבחר לפרויקט, יש לו גננת וסייעת משלו, הם מגיעים ביום שנקבע להם, הקבוע, במהלך השבוע, לנווה אשכול, מקיימים פעילות עד הצהריים, בתוך המבנה, בחלקה עם

הקשישים, וכל מיני מודלים שאנחנו מתכננים עכשיו ואנחנו נבנה, והתוכנית הפדגוגית היא תיבנה יחד עם הגנות שיבחרו.

ובשעת הצהריים, הם חוזרים עם ההסעה שהביאה אותם לנווה אשכול, אל גן האם שלהם, ופה הם בעצם יעבדו את החוויות שהיו להם במהלך היום.

הכוונה שלנו, בהתהוות, בשיא הפרויקט להגיע לחמישה גנים שיהיו בתוך נווה אשכול, אבל בשלבים הראשונים, אנחנו נתחיל בצורה הדרגתית, עם גן אחד, אחר כך שני גנים, אחר כך שלושה גנים, עד שאנחנו נעמוד על הרגליים. כאשר, בתוך נווה אשכול, תהיה גנת של משרד החינוך, שתהיה אחראית יחד עם הצוות על התוכנית הפדגוגית, ביחד עם הוותיקים, על התוכנית הפדגוגית, ותעביר אותה יחד לילדים ולזקנים.

עכשיו, עוד מאפיין מיוחד אצלנו, הוא שבדרך כלל, במודלים שאנחנו ראינו בטלוויזיה, או רואים בתוכניות בחו"ל, או קצת מבקרים במקומות שאנחנו נרצה ללמוד מהם, אנחנו בעצם רואים שהסבים נמצאים יחד עם הילדים בתוך הגן, או ש... והם יחד איתם חיים את גן הילדים, או שהם, הילדים מגיעים והולכים לאיזשהו פרק זמן מתוך השנה.

מה שאנחנו רוצים לעשות, בנוסף לחוויית הזקנים בתוך גן הילדים עם הילדים, אנחנו רוצים שהזקנים יהיו גם בקבוצה, בתוך הצוות המקצועי שיפעיל את הגן, והצוות שנמצא פה, הוא התחלה של החזון הזה. זאת אומרת, שאנשים ותיקים שעסקו בחינוך, או שיש להם מומחיות וידע, למשל בתחום המוסיקה, בתחום האומנות, בתחום התנועה, הריתמיקה וכו' ידעו, והם היום פרשו לגמלאות, יהיו חלק מהצוות שמכין את התוכנית המקצועית, ויממש את הניסיון שיש לו הרב, של כל חייו, בתוך הגן הזה.

עכשיו, זה באמת דבר שאנחנו עוד לא מכירים, ולא למדנו, כי זה רעיון שצמח אצלנו, ובאמת אני מקווה שאנחנו נצליח בו. אנחנו רואים בזה ערך מאוד גדול, בעניין של האקטיביות של האנשים הוותיקים באשכול, והיכולת, עדיין, לשמור על המיומנויות, ולהביא אותן בפני הילדים. אז זה אחד הרעיונות.

עכשיו, מה זה בעצם הגן הזה? הגן הזה, זה בעצם מבנה, יש פה תפיסה של חיבור בין דורי, של מערכת יחסים בין אנשים זקנים, לבין ילדים. שהם חיים בתוך ביחד, ויש מערך משולב של תפיסה טיפולית, כאשר ההבנה היא שברגע שהילדים והזקנים נמצאים ביחד, המעגל הזה התרחב גם להורים שלהם,

גם לקהילה הנוספת, וגם לגני ילדים אחרים, משום שזה יהיה פשוט מובן, שילדים וזקנים נמצאים ביחד.

דלית: אני רוצה להגיד שבעצם חלק מהרעיון, זה נלקח מסקר חוסן שנעשה לפני איזה, נראה לי אחרי צוק איתן באשכול, כשראו שהדור הבוגר, המבוגר, יש לו חוסן מאוד חזק, ויכולת להתמודד, עם כל הקשיים הביטחוניים. אמנם גדי אומר שזה רק אחוז אחד, אבל הרבה פעמים הוא משפיע יותר מאחוז אחד.

והרעיון שלכל ילד, יש את ההורים, את הדור הצעיר, ובעצם בחיבור של הילדים שבאים למפגש עם הזקנים, זו חלק מהיכולת לקבל כוחות מהמבוגרים, מהזקנים, מהוותיקים. ולמרות שהגן הזה, אולי ייהנו ממנו נגיד 25, כתוב חמישה ימים בשבוע, אבל בסוף זה יהיה סוג של מגדלור, שכל ילדי הגנים באשכול, כל הגיל הרך, יושפעו מהיחס בתוך היישובים לזקנים, מערכת יחסים ופעילויות בתוך היישובים גם.

מר דני ברזילי: איפה זה כבר עומד?

דלית: בארץ?

מר דני ברזילי: כן.

דלית: יש כמה מקומות, זה לא מודל שלם.

ענת חקלאי רוסט: אין דגם כזה.

דלית: אנחנו המצאנו את זה לבד.

ענת חקלאי רוסט: אנחנו לא מכירים דגם כזה, אנחנו מכירים, אנחנו הולכים לבקר

השבוע בבית יונה, ששם יש גן ילדים בתוך בית אבות, אבל שהוא לא חי ביחד, אלא שיש אינטראקציות, ויש משהו דומה בירושלים, ויש את מה שאנחנו מכירים שראינו בתוכנית הטלוויזיה 80 ו-4, זה מה שאנחנו יודעים ואנחנו רוצים ללמוד.

אני אציין שפרופסור מערבי שליווה את התוכנית בטלוויזיה, אנחנו גייסנו אותו גם ללוות אותנו, והוא הביא לנו גם לפגישה הראשונה שהייתה, באמת תפיסת עולם נוספת למה שאנחנו חשבנו. אז אנחנו מדברים על מערכת איכותית ועצמאית של גן שיעבוד בתוך מרכז היום. אנחנו רוצים לראות את ילדי המועצה ואת הוותיקים, לומדים להתייחס אחד לשני בכבוד, בלמידה של נתינה, אהבה, העמקת הקשר, וכמו שדלית אמרה, החוסן.

והיכולת של הצעירים באמת להחיות ו, ו, ולהביא את החיוניות שלהם, ואת החן שלהם ובעלי הניסיון, אנחנו יודעים שהדברים, אנחנו ראינו בטלוויזיה, במחקר שליווה את הפעילות הזאת, את המשמעות אפילו הפיזיולוגית, לתרומה לאיכות החיים, ולרווחה של הוותיקים וההיפך, ההיכרות, העומק, וההבנה שאדם זקן, יש מאחוריו כל כך הרבה.

אז אנחנו בעצם מדברים על תוכנית חינוכית, ערכית ואנחנו רוצים שכל צד ידע לתרום מתרומותיו לחיזוק הקשר. ואנחנו חושבים שזה יתרום מאוד לוותיקים, משמעות בנושא של ידע והנושא של ניסיון החיים, והנושא של הפגת הבדידות ושימור התפקוד

וכמו שאמרנו, הילדים יקבלו המון המון חוסן, והם ילמדו מהמבוגרים ידע, ואת המיומנויות האחרות, וירחיבו מאוד, יעמיקו את האינטליגנציה החברתית והרגשית, כי אנחנו לא מדברים על שילוב ועל קשר בין דורי, אלא אנחנו פשוט עושים אותו.

אז באמת אנחנו נכנסים למסע, שאנחנו לא היינו עדיין בו, ואנחנו מאוד מאוד מאמינים שתהיה השפעה מאוד משמעותית, גם על הילדים וגם על הוותיקים, למרות פער הגילים. אבל בשביל זה, יש לנו הרבה מאוד עבודה. אנחנו צריכים לטפל בכל הנושא של הרגולציה. דלית מטפלת בהשגת סמל מוסד ממשרד החינוך, שמאוד מעודד אותנו לקדם את זה, אבל אנחנו צריכים שעות הוראה של גננת, ואנחנו שואפים גם שיהיה לנו תקן מלא של גן, ואנחנו כנראה נצטרך להבין שזה יהיה בהדרגה.

אנחנו צריכים לעשות בפרויקט הזה נפשות בדרכים שונות, לפרסם אותו בדרכים שונות, לשווק אותו. אנחנו צריכים משאבים, כספים, בשביל לקדם את זה, הרבה. אנחנו צריכים גם להקמה, ואנחנו צריכים גם ליומיום השוטף. אנחנו צריכים לעבוד גם עם ההורים של הגנים שייבחרו.

מבחינת מבנה פיסי, אנחנו נקצה בתוך נווה אשכול, חלל של כיתות עם מטבח ואיזשהו חלל שהיווה קודם אגף לאנשים עם דימנציה, שהיום עברו לאגף חדש. אנחנו נתאים אותו לצרכים של גן ילדים בתוך נווה אשכול, נצטרך להצטייד ואנחנו נצטרך לטפל בכל הנושא של ההסעות, של המעברים והליווי, כמובן לבחור את גן הילדים עצמו.

מי ששותף לנו - משרד הרווחה, משרד החינוך, אנחנו היינו רוצים מאוד מאוד לשלב אקדמיה שתלווה את הפרויקט הזה, יש לנו כמה מחשבות איך לעשות את זה.

אנחנו עובדים מאוד מאוד בצמידות עם המועצה האזורית, נפגשנו כבר עם... טוב, כמובן שדלית היא מובילה את הפרויקט, המחלקה לשירותים חברתיים, מרכז חוסן, מחלקת החינוך,

מר גדי ירקוני: זה פרויקט משותף, זה לא פרויקט של נווה אשכול לבד.

ענת חקלאי רוסט: זה פרויקט משותף.

מר גדי ירקוני: אז תגידי, זה פרויקט משותף, זה לא...

ענת חקלאי רוסט: כן, אבל בתוך המועצה, יש מחלקות שונות שמחוברות עכשיו, או היו מחוברות מאוד, מההנדסה, מהביטחון, אנחנו מוכרחים לעמוד בתקנים שיציג משרד החינוך, וכו'. אז דיברנו על גיוס משאבים.

גיוס משאבים דרך המועצה, דרך גיוס תרומות, אנחנו צריכים את משאבי משרד החינוך. כל מה שאמרנו לגבי משרד החינוך, כל מה שאמרנו לגבי המבנה פיסי, אנחנו צריכים לבחור את הגנים שיהיו בתוך הפרויקט, את הצוותים, לקבוע את הימים, אנחנו רוצים לעשות השתלמות לגנות, אנחנו צריכים לקיים הכשרה לצוותים של נווה אשכול. יש פה תהליך מאוד מאוד משמעותי, וכמובן לשתף את ההורים.

מבחינת התקציב, אין לך פה שקף של התקציב, איריס? אין לך פה עמוד? תעבירי עוד אחד. אפשר להקרין את שלי, לי יש. אז אני אגיד במהירות.

אנחנו מעריכים, על פי הצעת מחיר שקיבלנו ממעצבת שעשתה לנו תוכנית ראשונית, ששיפוץ המבנה

יעלה לנו כמאתיים אלף ₪, התאמה של מרחב החצר כ-50 אלף ₪, תקציב הצטיידות כ-150 אלף ₪, זאת אומרת, סך הכול אנחנו להקמה, לשלב ההקמה, אנחנו נצטרך 400 אלף ₪ בערך. והתקציב השוטף לשנת לימודים, להערכתנו, נצטרך כחצי מיליון ₪, 526 אלף, כשאנחנו מדברים על חומרים והצטיידות חודשית של 10,000 ₪, מלווה מטעם נווה אשכול, שאנחנו צריכים למצוא לו מקור תקציבי,

מר ניר ים: ענת,

ענת חקלאי רוסט: כן?

מר ניר ים: שנייה, קודם כל מבחינת הנתונים הטכניים של מה צריך ואיך זה, אז באמת הוספת ועיבית, נקרא לזה ככה, את השקפים שכבר חברי המליאה נחשפו אליהם. אנחנו בגדול, כבר מבינים את העיקרון. אנחנו היינו שמחים שיקרו עכשיו שני דברים, הרי לא ניכנס עכשיו לתקציב, הרי לא נאשר כרגע את התקציב, שאף אחד עוד לא ראה אותו, ועוד לא שמע אותו. אם הוא בכלל בסדרי הגודל האלה. אבל כן, לנו חשוב – א' – לשמוע עוד מישהי מהצוות שרוצה להגיד משהו, לאפשר כמובן לחברי המליאה לשאול שאלות של אולי משהו יותר במהות או בטכניקה, ולהתקדם.

גב' איריס וילינגר: טוב, אז אני לא קוראת לזה פרויקט, אני קוראת לזה יוזמה. כי פרויקט מתחיל באיזשהו שלב, ומסתיים באיזשהו שלב. אנחנו מדברים על איזושהי יוזמה, מאוד מיוחדת, שיש אותה בעוד שניים – שלושה מקומות בארץ, אבל היא נראית שם אחרת לגמרי ממה שאנחנו מתכננים שזה יהיה כאן אצלנו. בעצם, מפגש בין ילדים קטנים לאנשים זקנים, עושה טוב לשני הצדדים, אני לא חושבת שמישהו חולק על זה. ויש לנו הזדמנות, עם נווה אשכול שיש לנו כאן, לערוך את המפגש הזה. להביא ילדי גנים לפגוש זקנים. ואני אומרת זקנים בכוונה, אני אף פעם לא הסכמתי שיקראו לי זקנה, דרך אגב, כי אני כבר בגיל של זקנים, כן.

אבל הגיע פרופסור מערבי ואמר – בדיוק, זה העניין, שילד שומע זקן, וכשנרתעים מהמילה הזאת, אז הוא נרתע מזקנים גם כן. אנחנו לא רוצים שילדים יירתעו מזקנים, אנחנו רוצים שילדים יאהבו זקנים, ישחקו עם זקנים, ידברו עם זקנים, ילמדו מהניסיון שלהם, ויספגו את כל החום והאהבה שזקנים יכולים לתת לילדים הקטנים.

שלא נדבר על מה זה עושה לנו, הזקנים, עד כמה טוב ונעים. אמא שלי תמיד אמרה, אני הייתי גנת הרבה שנים, עד שהפכתי להיות מפקחת, אמא שלי תמיד אמרה לי – אל תהיי מפקחת, תישארי בגן, כל עוד את עובדת עם ילדים – תישארי צעירה. וכך זה עבד באמת. חשוב מאוד, לאדם הזקן, לפגוש ילדים במהלך זקנתו.

אז כולם משוכנעים שהפרויקט הזה חשוב. איך עושים אותו? מה עושים? פשוט מביאים ילדים מהגנים לגן שאנחנו רוצים מאוד להאמין, שכבר בתחילת השנה הבאה, יוקם פה בנווה אשכול והילדים יגיעו. אי אפשר להביא את כל ילדי הגנים, אז מה אנחנו מתכננים לעשות? להביא פיילוט של שלושה גנים בשלב הראשון, אם נצליח, אחר כך חמישה גנים.

קשה להאמין שסמל מוסד יינתן על ידי משרד החינוך מיד, במייד, אז אנחנו אומרים ככה – יגיע פיילוט, גנת תהיה, גנת של משרד החינוך וסייעת, בתקצוב משותף של משרד, מועצה ורשות, ואז, מה שיקרה, זה שיגיעו הילדים האלה, יפגשו את הזקנים, הגנות תלמדנה, תשתלמנה בנושא הזה, תבנינה תוכנית פדגוגית.

זה הרי לא סתם ככה, באים ילדים, שמים משחקים וספרים. הם באים, הילדים מגיעים עם גנת האם שלהם, ויש שאלות שעולות, אנחנו עוד לא פתרנו את כל הבעיות. האם זה ילדים צעירים בני 3 שיגיעו? האם יגיעו רק ילדי חובה ונתחיל איתם את הפיילוט הזה? אנחנו לא יודעים. אנחנו בודקים את כל האופציות, אנחנו מחרתיים נוסעים לגן בבאר שבע, לראות איך זה עובד שם במתכונת קצת אחרת, אבל לראות איך זה עובד שם. אוקיי, אז שאלות.

מר חנניה אווקרט: לא שאלות, קודם כל, חבל על כל ההסבר, אני מברך אתכם מפה עד הודעה חדשה.

גב' איריס וילינגר: תודה, תודה.

- גב' מזל ערוסי:** לא, כבר נעשתה עבודה כש... גם בעבודה, וגם במליאה.
- גב' איריס וילינגר:** רוצים לשמוע ברכות.
- מר חנניה אווקרט:** חבל על כל מילה.
- גב' איריס וילינגר:** תודה, חנניה, תודה.
- מר חנניה אווקרט:** כל הסכומים שאמרת קודם, בטלים בשישים, לעומת העלות של בעלת מקצוע, גמלאיות, שיש לכם כאן בהתנדבות, שזה היה יכול לעלות פי 10.
- ענת חקלאי רוסט:** נכון.
- מר חנניה אווקרט:** אז אני רק מדמיין איזה סיפורים מדהימים יהיו שם. חבל על הזמן, אני לא מבין, ... חבל לשכנע את האנשים, לא צריך.
- ענת חקלאי רוסט:** חנניה, תודה רבה, מחמם את הלב.
- מר חנניה אווקרט:** כל ילד כזה, שיהיו לו עוד 20 סבים בגן, וסבתות, זה משהו מדהים, וסבא שיהיו לו עוד נכדים, חוץ מהנכדים שהוא רואה לעיתים בבית, ויש כאלה שאין להם בקרבה...
- גב' איריס וילינגר:** הראייה הרחבה שלך נהדרת, כי אמרו – אוקיי, יש לילדים האלה פה, בקיבוצים, במושבים, סבא וסבתא.
- מר חנניה אווקרט:** יש כאלה שאין להם.

גב' איריס וילינגר: אנחנו לא מדברים על הקשר המשפחתי, אנחנו מדברים על ילדים וזקנה. וזקנה, זה לפגוש באמת עוד זקנים, עוד אנשים, שיכולים לעזור ולתרום.

מר חנניה אוקרט: וילד לומד שיש גם זקנים בעולם, לא רק ילדים. גם ילדים בגן ילדים, ואחר כך בווטסאפ בבית עד שעה תשע בלילה.

מר ניר ים: נועם?

מר נועם גל: אני מצטרף, כמובן, לברכות ליוזמה הכמעט קדושה שאתם עושים, מלאכת קודש. יישר כוח. האם אתם, בפרויקט הזה, בנווה אשכול, הוא מודל למופת ולדיונה? כי מבחינתי, להתעסק בנווה אשכול, זה נפלא, זו במה קלאסית, אבל האתגר הוא לא פחות גדול במופת ובדיונה, ואני מאוד מקווה שאצלכם, תגדירו בחזון שלכם, שבשנה השנייה או השלישית, ברגע שאתם צוברים ניסיון, איך להעביר את זה לשמה. כי עוד פעם, נווה אשכול, אני מוכן אפילו לתייג אותו, זה לא דומה לא למופת, ולא לדיונה, ושם יש, הוא לא פחות גדול, זה יכול להיות מודל נפלא.

גב' איריס וילינגר: שאלה מצוינת, וזאת הייתה אחת הדילמות הגדולות שלנו. אוקיי, אז גיעו ילדים משלושה גנים, אז שישים ילדים זכו ובגדול, 60-70 ילדים זכו בגדול, וגם סביבתם. ומה קורה עם שאר ילדי הגנים? מה קורה, בכלל, עם זקנה באשכול? המטרה שלנו, היא מטרה רחבה יותר, לכן אמרתי שזאת יוזמה, זה איזשהו פיילוט. אבל אנחנו הולכים להפיץ את זה בכל המועצה, ואיך נעשה, בכל היישובים במועצה. ואיך נעשה את זה? פשוט מאוד, קודם כל, נשתדל שבשנה הראשונה, אותם ילדים שחוזרים חזרה לגן האם שלהם, באותו גן אם, זה יהיה הנושא השנתי שלהם. הם יעסקו בנושא של קשר בין דורי, וגם עם זקנה. לגבי גנים אחרים, אנחנו רוצים להתחיל עם זה, שחלק מהפעילויות שתהיינה פה, בנווה אשכול, תגענה לגנים האלה, באמצעות הגנת, נראה איך אנחנו עושים את זה. זאת עבודה, אנחנו עובדים

עכשיו על התוכנית הפדגוגית, אבל כשבסך הכול ברור לנו, שזה צריך להגיע לכל מושב, לכל קיבוץ, לכל יישוב פה במועצה, וזה צריך להיות, אולי להתחיל כאיזשהו נושא שנתי, כל הנושא של קשר בין דורי, ולאט לאט להפוך להיות חלק מאוד משמעותי וקבוע, בתוך מערכת הגנים שלנו. תהיה לזה הרחבה, ללא ספק, גם למופת וגם לדיונה, ולא רק למופת ולדיונה, לכל מושב ולכל קיבוץ שיש שם אנשים זקנים.

ענת חקלאי רוסט: רק חשוב להגיד שאנחנו מתחילים, אז צריך להתחיל. אנחנו מעריכים שאנחנו...

מר נועם גל: מאה אחוז, אם מסמנים במעלה הדרך שבשנה השנייה, או השלישית, אתם רוצים את המודל, אחרי כל הניסיון שצברתם, להעתיק אותו ליישובים, אני חושב שזה חלק מהתוכנית המובנית בחזון שצריכה להיות.

גב' מזל ערוסי: אנחנו מתחילים בהדרגתיות, קודם כל. לגבי גנים שעדיין לא בפרויקט עצמו, ולא יגיעו, אז איתם אפשר לעשות את הפעילות עם הסבים והסבתות.

גב' איריס וילינגר: שבתוך היישוב, זה מה שאמרנו, בתוך היישוב.

גב' מזל ערוסי: ברמה הפנימית שלהם.

גב' איריס וילינגר: אנחנו נעשה את זה, אנחנו נעביר את הפעילויות. התוכנית הפדגוגית נוגעת בכל היישובים והקיבוצים.

ענת חקלאי רוסט: קובי, בבקשה.

מר רביבו קובי: אז קודם כל, יישר כוח גדול, גם על המחשבה, וגם על לקיחת היוזמה

הזאת לפועל. זה קל לחשוב, קל לחלום, קשה להגשים. אז קודם כל, יישר כוח גדול, ורק לפי הרזומה שיש פה, אז קטונתי בכלל מלהגיד איזשהו משהו.

גב' איריס וילינגר: לא רק רזומה, עיניים בורקות.

מר רבינו קובי: עיניים, בדיוק. באמת אני חושב ששני הצדדים יצאו נשכרים זה מזה, וזה מדהים וזה מהמם. אבל אני... איזה משהו כזה פה מאחורה, חשש כזה שילדים קטנים הם נשמות קטנות, והם נקשרים מהר מאוד, ורציתי לדעת אם יש איזשהו מחקר פסיכולוגי, או איזשהו מחקר שמראה על כשיש, חס ושלום, אנשים זקנים ופתאום יש איזשהו, הוא רגיל לראות את, סתם, סבא אברהם, שהוא חמוד, הוא נפגש איתו באופן... ופתאום הוא איננו. אז אנחנו קצת, כאילו שאלתי פה מישהו ככה מפה, אז הוא אמר לי – זה החיים. אמרתי לו – בסדר, כשזה יפגש איתו בחיים אז הוא יתמודד, אבל השאלה היא אם אנחנו לא מקדימים. שלא תחשבו, כהוא זה, שזה בא להוריד, חלילה, אלא בא לראות איך אנחנו מתכוננים לזה בצורה מיטבית.

גב' מזל ערוסי: זה חלק מהתוכנית הפדגוגית...

נעמי: אני אנסה לענות,

ענת חקלאי רוטט: נעמי היא יועצת חינוכית.

נעמי: אני הייתי יועצת חינוכית הרבה שנים בניצני אשכול. אני רוצה בדיוק, ככה, לנסות להגיב להערה שלך, כי היא במקום. בהחלט, זה עמד לנגד עינינו. זאת אומרת, יש כאן התמודדות עם מעגל החיים, עם הכנה של הילדים למה שהם יפגשו, ולצערנו, אי אפשר יהיה לחסוך מהם את זה בעתיד, גם עם פרידה מסבא וסבתא שלהם, הפרטיים. התמודדות עם מוות, שלא קראת לזה בשם, אבל לזה התכוונת הלא. התמודדות עם חולי. היו

מחקרים בעבר, לפני שישים שנה, בפפואה ניו גיני, על ילדים שבעצם חוו את החיים מגיל אפס, מרגע הלידה, ועד המוות. הילדים האלה, לא שיחקו בבובות, לא שיחקו בחול, לא שיחקו במכוניות, אלא הם חיו את החיים של הקהילה של השבטים שלהם.

ולמרבה הפלא, כשהאדם המודרני הגיע לשם ופגש אותם, הוא מצא ילדים בריאים בנפשם, ילדים שאפילו לא חוו את משבר גיל ההתבגרות. ילדים שחיו מגיל אפס, עם כל עובדות החיים. נכון שיהיו רגעים קשים, אבל יש בזה איזושהי הכנה לילדים, לעובדות, שלא עלינו, שקורה, ומתמודדים עם פרידות כאלה ואחרות במהלך החיים.

דלית: לכן יש צוות פדגוגי שילווה את זה.

נעמי: אנחנו בחשיבה על זה, עוד לא ירדנו לכל הפרטים, אבל גם הגננות יצטרכו לעבור הכשרה מתאימה לזה, להגיב אל הילדים נכון, ויש בזה מן החוסן. אם דיברנו על האזור שלנו, שמתמודד יום יום במשך 21 שנה לפחות, עם פרידות, עם מוות, עם פציעה, עם כל מיני מצבים ביטחוניים, יש בזה הכשרה של הילדים והכנה שלהם, גם לפיתוח החוסן האישי שלהם.

וגם מהצד השני, המבוגרים, הקשישים, נמצאו במחקרים שנעשו, מדדים שהראו שיפור ביכולת הפיזיולוגית שלהם, בחיוניות שלהם לחיים, בעלייה של מדדים בלחץ דם, בבריאות, בשמחת חיים, באושר, בכל המדדים שאנחנו היינו רוצים להגיע לחברה איכותית וטובה יותר. ואני מקווה מאוד שהחלום הזה יתגשם.

מר רביבו קובי: גם אני.

מר תמיר בוקובה: לגבי מה שרשמתי פה, גיוס ההורים, מה זה אומר? מה אתם רוצים, בעצם, מההורים, חוץ מההסכמה שלהם בסדר, של הילדים,

דלית: לשתף אותם בתהליך, לעשות איתם פגישות,

מר תמיר בוקובזה: מה זה דורש מהם בפועל? הם בעצם חלק מהמפגשים האלה? באיזו צורה? איך בעצם מכניסים אותם לתוך הלוח"ז הזה? שהוא מתקיים בבוקר, מן הסתם.

גב' איריס וילינגר: קודם כל, כל גננת, שזה הגן שלה יצא, יהיה חלק מהפיילוט, והילדים מהגן שלה יגיעו לפה, לנווה אשכול, צריך לפרוש את התוכנית בפני ההורים. הורים, צריך את הסכמתם של הילדים,

מר תמיר בוקובזה: נכון, הסכמה בסדר,

גב' איריס וילינגר: להוציא את הילדים מהגן, להסיע אותם, אנחנו מסייעים ילדים, ההורים צריכים להסכים שהילד...

מר תמיר בוקובזה: הסכמה טכנית זה ברור,

גב' מזל ערוסי: איריס, זה חלק מהתוכנית השנתית.

גב' איריס וילינגר: בתוך נווה אשכול, יתקיימו פעילויות משותפות, גם עם הורים. יכול להיות שהדלקת נר של חנוכה, וההורים יהיו שותפים. יכול להיות, כמו שקורה בגנים, מאוד יכול להיות שזה יקרה גם פה, שנבנה את התוכנית הפדגוגית. דרך אגב, זו יופי של שאלה, כי זה ייתן לנו ככה מחשבה, באמת, באיזה נקודות במהלך השנה, ברצף השנתי, אנחנו כוללים את ההורים, בתוך מה שקורה שם בגן. אבל הם יהיו, בהחלט, שותפים.

עכשיו, תראה, הורה שיודע שהילד שלו מגיע לנווה אשכול, אז ישאל את השאלות המתאימות, תשאל עם איזה זקן הוא נפגש, איזה סיפורים סיפרו לו, מה קרה שם ואיך? זה יהפוך להיות משהו שהורה, לחלוטין שותף. כמו כל תוכנית אחרת, שהיא תוכנית מיוחדת שיש בתוך גן ילדים. ההורים חייבים להיות שותפים, אנחנו מדברים על ילדים קטנים שההורים, הם חלק מכל מה שקורה.

מר תמיר בוקובה: זה אומר שההורים צריכים לעבור, גם כן, הדרכה בכל התהליך.

גב' איריס וילינגר: אתה צודק, זה באחריות גננת האם. הגננת שאותה בוחרים, והיא מעוניינת להיות חלק מהיוזמה הזאת, היא כמובן תפרוש את זה בפני ההורים,

מר תמיר בוקובה: לא,

גב' איריס וילינגר: בוודאי, זה חלק,

מר תמיר בוקובה: זה בסדר שאת אומרת שהפונקציה המסוימת תבצע, אבל זה צריך להיות חלק מהתוכנית, כדי שהגננת לא תספר להורים – הילדים נוסעים לנווה אשכול, אלא איזשהו תהליך עם ההורים, כדי שההורים יוכלו לקלוט את הילדים, גם מבחינה רגשית, וליצור את השיתוף הזה בין ההורים והילדים, על מה שהם...

גב' מזל ערוסי: זה חלק מהתוכנית השנתית של הגננת, שהיא פורשת בפני ההורים, כמו שהיא פורשת את תוכנית המדעים, ותוכנית המתמטיקה, גם בגן, היא תפרוש גם את הנושא הזה, שהוא הופך להיות הנושא השנתי, כמו שפעם בבתי הספר היה נושא שנתי שעבדנו עליו כל השנה. אז זה, בגנים האלה, יהיה הנושא השנתי. וסביב הנושא הזה, ההורים יהיו מעורבים, כמו שהם מעורבים בכל תוכנית אחרת.

גב' איריס וילינגר: גם בשאלה שנשאלה קודם לגבי זקנה, ומוות, וחולי, וגם לגבי השאלה שלך של שילוב הורים, אנחנו כמובן נצטרך להתייעץ ולקבל ליווי של השירות הפסיכולוגי. אנחנו בהחלט נשמע אותם, אנחנו כתבנו, אני לא יודעת, לא עלה פה כל כך, אבל העניין של מי כל הגופים השותפים, שאנחנו עובדים איתם, ואיתם אנחנו בונים את התוכנית הפדגוגית. אנחנו נקבל ייעוץ בכל התחומים האלה.

ענת חקלאי רוסט: בכל אופן, השאלות שנשאלות פה הן גם חשובות לנו, אני רשמתי את ההערות שעלו פה, אנחנו לא חושבים על הכול מראש, עלו פה נקודות מאוד מאוד חשובות, שאנחנו ממש נתייחס אליהם מאוד ברצינות.

מר ניר ים: כן, אנחנו מתקרבים לסיום.

רויטל דג'אווי בן יעקב: קודם כל, הייתה לי רשימה ארוכה מאוד של שאלות, כולן נענו, מה שמראה שנעשתה פה חשיבה באמת יוצאת מן הכלל, שלהן, שהכול כבר נשאל מראש וניתן מענה. פרויקט מהמם, סופר מרגש בעיניי, אני ממש מחזקת את היוזמה הזאת. השאלה היחידה שממש ברמה הפרקטית, אולי, איך ייבחרו הגנים לפיילוט, פה יהיה שמחה וששון.

דלית: תראו, הפרויקט הזה כשהוא התחיל, זה התחיל כמובן בשיח עם המפקחות שלנו וצוות היועצים. אנחנו נדון על זה, יש גננות שזה גם יותר מתאים להן, לפעמים יש גן רב גילאי שפחות מתאים לו להגיע, אנחנו נדון על זה. אם, באמת, אני מקווה שזה יהיה פרויקט מהיום והלאה, אז בחשבון שלנו, באיזשהו שלב, הרבה ילדים יגיעו. וגם, כמו שיוצא משמאלי אמר, הדברים האלה יהיו כבר בתוך הקהילות. זאת אומרת, שמי שלא יגיע לנווה אשכול, יחווה את זה בקהילה.

אני יכולה להגיד שקיבוץ גדול כמו בארי, כשהם שמעו על הפרויקט, הם אמרו – אנחנו רוצים לעשות בבית שלנו, משהו כזה. אז אולי הם לא יבואו, כי הם רוצים לעשות בבת שלהם, אבל הם קיבלו את זה כרעיון, שהם שמעו על הרעיון. אז אנחנו ממש... לא יהיה גן שמתאים ולא יבוא, יש כל מיני גנים כל שנה,

גב' מזל ערוסי: אני גם רוצה לשאול, תכלס,

גב' איריס וילינגר: אני רוצה גם להגיד משהו בעניין הזה, אני חושבת באופן אישי, שצריך

להזמין את אותם גנים, שהגנות מאוד מעוניינות להיות חלק מהתהליך הזה, והן מגוייסות לתהליך הזה, ורוצות לעבור את ההשתלמות, ולכתוב את תוכנית העבודה הפדגוגית לתוכנית. אותה גנת שמאוד מאוד רוצה, גם תשקיע בזה, וגם תלהיב, כמו שהיא נלהבת מהעניין, היא תלהיב גם את הילדים, את ילדי הגן ותמשיך את הפעילות. אני חושבת שהבחירה תהיה בעיקר לפי גנות וגייל הילדים.

רויטל דג'אווי בן יעקב: אבל אז, דווקא ילדים שלא זכו בגנת שהיא מאוד מודעת לנושא, מאוד נלהבת, מאוד מגויסת, יפסידו פעמיים. גם כי הגנת כנראה באמת קצת פחות...

דוברת: לא יפסידו, כי אותה גנת שתעבוד פה, תעשה עבודה אצלם בגנים, והם אולי יגיעו בשנים אחרות, כשאותן גנות תשמענה מהחברות, מעמיתות לעבודה, מה קורה פה... ואולי גם נגיע למצב שנשלב הרבה יותר, לא רק שלושה.

רויטל דג'אווי בן יעקב: בהצלחה.

מר ניר ים: לסיום. לא לסיום, כי מי שיסיים אחרייך זו תהיה מזל. ואחר כך...

דלית: אז רק להגיד משהו אחד, כל התחום הזה של כישורים חברתיים / רגשיים, זה הדגל שהחלטנו בגיל הרך לקחת, זה נקרא ... אנחנו מבינים שצריך לפתח ולקדם את זה, זה הבסיס לכל בחיים, כולל כנראה גם לזכות בפרס. אני רק מכירה את הדס, את אמא של הזוכה, שהיא אישה מיוחדת. אז זה חלק מהתוכנית שאנחנו רואים אותה מאוד מאוד חשובה, ואני שמחה שאתם...

גב' נעמי סלע: בהצלחה.

גב' מזל ערוסי: טוב, כדי לאחל בהצלחה, קודם כל אני באמת שמחה שזה התקבל

ככה, וזה התקבל נפלא, גם בהנהלה וגם במליאה הקודמת, כשעשיתי את הפרומו לפרויקט, שעבדו עליו כאן, באמת, אנשי מפתח במערכת החינוך האזורית ואפילו המחוזית. חסרה לנו כאן זמירה, שגם היא הייתה חלק מהצוות הזה. אני לא בצוות, אני רק...

גב' נעמי סלע: אז למה את מחכה? למה את מחכה?

גב' מזל ערוסי: שאלתי שאלות והסתקרנתי. אבל אם אנחנו הולכים לאשר, אנחנו צריכים לדעת מי הולך לעמוד בראש, מי הולך לדחות את העניין, מי הולך יחד עם דלית למשרד החינוך לבקש את התקנים, לבקש את האישורים? כי אם נבנה רק על תקציב של בית הקשיש, או של המועצה, זה בטוח לא יספיק לנו. ולכן, אני פונה אליך, כראש מועצה, ואני חושבת שהכוח שלך כראש מועצה, שיגיע יחד עם מנהל או מנהלת מחלקת החינוך החדשה, שיהיה הפרויקט הראשון לפתחה, אתם כשתגיעו לפיקוח שלכם, והאמירה שלכם תיתן פוש חזק מאוד מאוד מאוד לפרויקט שיהיה פרויקט הדגל של האזור שלנו.

מר גדי ירקוני: טוב, אז,

גב' מזל ערוסי: אני לא רוצה לקרוא לזה פרויקט, אגב, לא קוראים לזה פרויקט.

מר גדי ירקוני: אני רוצה להגיד כמה מילים. גם להוריד אותנו קצת אל הקרקע, וגם להביא אותנו קצת לחלום.

א' – אני רוצה להגיד לחמש הנשים, לצוות המתנדבים, שזה דוגמא ומופת לצוות שראה דבר לנגד עיניו, הלך ולמד אותו מ-א' עד ת', לא הגיע עוד ל-ת', מפני שיש לנו עוד קצת ללמוד, אבל מ-א' באמת, וכבר בפגישה הראשונה שהייתה לי אמרתי – חבריה, הנושא הכספי זה, לא שהוא לא חשוב, יהיה חשוב, אבל חשובה יותר הפדגוגיה, והדברים שאנחנו הולכים... איך זה הולך להיות.

אז הצוות הזה, באמת עם זמירה, ועם מי שיושב פה, הלך ולמד את זה, וראה איך אפשר להוציא את זה לפועל, ועל זה אני רוצה להגיד לכם, דבר ראשון, תודה.

עכשיו, יש פה הרבה קשיים, כמו שמזל אמרה רק בסוף, לא חיכינו היום למזל שיגידו לנו, אנחנו גם מטפלים בסמל מוסד, ועובדים על זה, ומי שעובד על זה זה אני, עוד לא השגנו אותו, ומחר יש לנו עוד פגישה על זה, וזה חלק מהדברים שבלעדיהם לא נוכל לפתוח את הגן הזה.

גב' מזל ערוסי: אז תבשר לנו, אל תחכה, תבשר.

מר גדי ירקוני: רגע, אני הפרעתי לך? אני מעריך שאת הקשיים האלה, אני מקווה שנוכל לעבור.

לגבי העתקת הפרויקט הזה למקומות אחרים, הוא בטח לא יהיה אותו הדבר כמו פה, חוץ מלעשות התאמות, אם נרצה לעשות את זה ביישובים, במקומות כאלה, לפחות פה אנחנו מתכננים משהו, באמת, קצת אחר, שכולם יוכלו לטבול בזה, ובאמת חסרה לי גם איריס פה היום, שבאמת היא הייתה קודם והלכה. הנה את, חיפשתי, שגם כן, בצוות ההיגוי יחד עם דלית ועם כולם, ועם כל צוות המתנדבים, וביחד עם ענת.

יש לנו עוד הרבה עבודה, ועוד הרבה דברים, לראות את הדברים הטכניים איך עוברים, וגם את הדברים המעשיים, ואני מאוד מקווה שזה יצליח להיפתח השנה, התקציבים שאמרו פה, זה לא התקציבים שאני יודע עליהם ושאני שמעתי עליהם, אז אנחנו לא נדבר עליהם עכשיו. אנחנו בונים על זה שדרך אגב, רוב התקציב בשוטף יגיע ממשרד החינוך ולא מאיתנו, ככה זה צריך להיות. בהשקעות נראה, אבל יש לנו עוד הרבה עבודה לעשות עם הצוות הזה, ואני מאוד מקווה שנצליח לפתוח את זה בזמן הקרוב ביותר.

כל מי ששומע את הפרויקט הזה מאוד מאוד מתלהב, ומאוד, גם את הרצינות שאתן עושות את זה, אני רוצה להגיד לכם פה, תודה באמת על האכפתיות, על לקיחת האחריות. אתם לא יודעים כמה שעות הן משקיעות בזה, כל מי שבצוות, גם המתנדבים וגם לא, אני רוצה להגיד לכם תודה ענקית, ונמשיך ביחד, יחד עם צוות ההיגוי, להוביל ולראות איך אנחנו עושים את כל הדברים, שזה יפתח כמה שיותר מהר. אז תודה רבה. וכשהיו דברים תקציביים, נביא א תזה גם למליאה. בינתיים רצינו להציג לכם את זה, להראות לכם את זה, ובואו נראה מה יהיה, בהצלחה.

מר ניר ים: תודה לכם, תודה רבה.

דלית: תודה לכם, שהקשבתם לנו.

מר ניר ים: תסתכלי, דלית, מה כתבתי לך בווטסאפ, ותעני לי.

דלית: טוב.

מר ניר ים: אנחנו ככה,

גב' נעמי סלע: בהצלחה.

דלית: תודה רבה.

גב' מזל ערוסי: בהצלחה, כל הכבוד לכן בנות, יישר כוח.

מר ניר ים: אנחנו ככה, תראו, בואו נתקדם רגע. איריס, אנחנו רוצים להתקדם.

בהמשך לסעיף הזה שעברנו אותו עכשיו, חברים שנייה שקט, טיפה התרכזות, כי אנחנו רוצים להתקדם.

כמובן ש... התוכנית הזו, ככה אנחנו, דרך אגב, ככה אנחנו נוהגים, באופן כללי, באופן עקרוני, זה הוצג שזה יבוא לביצוע. כמובן שככל שידרשו תקציבים לקבלת החלטות ענייניות, אז זה יובא למליאה לקבל אישור. אבל כרגע, כדי להתקדם בדרך...

תנו לי דקה, תהיו רגע בשקט, שנייה, גדי, גם אתה, בבקשה, חלאס.

אוקיי, אז כדי לדעת שאנחנו מתקדמים בדרך שהמליאה בהחלט מצביעה עליה, שהכיוון הוא נכון, אז כן הייתי עושה הצבעה שנותנים אור ירוק לפרויקט הזה להמשיך להתקדם, ברשותכם. אז בואו נצביע על זה. מי בעד האור הירוק שינתן לתוכנית שמונים וארבע, שירים את היד. 19, מתנגדים? אין.

נמנעים, אין. תודה רבה.

החלטה: הוחלט פה אחד (19 בעד) לאשר מתן אור ירוק לתוכנית שמונים וארבע כפי שהוצגה על ידי צוות ההיגוי וההקמה.

9. מתווה מועצתי לחודש להט"ב 2023

מר ניר ים: עכשיו נעבור לסעיף הבא שנקרא מתווה מועצתי לחודש הלהט"ב

2023.

הסעיף הזה עולה אחרי שקיימנו חודש להט"ב 2022 איפשהו בסביבות מאי 2022, נכנסו לזה בתנופה אדירה לאירוע הזה, אירוע שגרר, נקרא לזה, סערת נפש מכל מיני כיוונים, גם מכיוון ציבור או קהילות שמאוד התנגדו... וגם מצד קהילות שמאוד התנגדו לאלו שהתנגדו למה שקרה כאן במועצה. ובסופו של דבר, אנחנו התבקשנו לעשות שני דברים:

1- לעשות איזושהי עבודה במהלך השנה, כדי לראות איפה אנחנו עומדים ומה אפשר לגשר, ואיפה אפשר למצוא דרך שהיא יותר מוסכמת.

והדבר השני – זה באמת להביא את המתווה לקראת השנה הזו, שיהיה ברור יותר ושנלך עם עיניים פקוחות, נדע מה מחכה לנו, איך אנחנו מתארגנים לעניין, ושהכול יהיה ברור ופתוח על השולחן. אז בנקודה הזאת אנחנו נמצאים, החודש יפתח באמצע מאי, וייסגר באמצע, אלה לוחות הזמנים שהמועצה חושבת שנכון לקיים את חודש הגאווה, וזה מסתיים באמצע יוני, לקראת האירועים של בתי הספר, ויותר הכניסה לחופש הגדול, שאנחנו רוצים לעשות אותם, את האווירה הרבה יותר פתוחה, כשחודש הגאווה, עם אולי המטענים שהוא משאיר, יהיו קצת מאחורינו.

אז זה בגדול. איפה המצגת שלנו? יש לנו מצגת. מה שאנחנו נעשה עכשיו, ברשותכם, נעשה דבר כזה. אני, בגדול ברפרוף, כי אני מקווה שכולנו קראנו את המצגת הזאת, אעבור על הדברים, אתן דגש פה, דגש שם.

מי שיעמוד ויעביר את העקרונות שהנחו אותנו, ואת העבודה שעשינו פה בתוך המועצה, לקראת גיבוש התוכנית הזאת, זו תהיה איריס עזרא. ידבר איתנו גם דוד על מה קורה, מה קרה, ומה

ההתייחסות לגבי בית הספר התיכון שלנו, וכמובן שיש לנו פה פאנל, גם של שחף, תרים את היד, שהוא למעשה רכז להט"ב במרכז הקהילתי, גם את הודיה, שהיא איך נקרא לך? מנהלת מרכז צעירים, ואת ערבה שהיא עו"סית, עו"סית מה?

גב' איריס עזרא: עו"ס להט"ב.

מר ניר ים: הבנו, בסדר גמור. אז במהירות.

מטרת חודש הגאווה לשים בקדמת הבמה את הקהילה הלהט"בית על מנת להעביר מסר של לגיטימיות וקבלה.

רכיבי שייכות קהילתיות וערבות הדדית, מתווים את דרכה של המועצה בכל פעילויותיה.

בסדר שנעשה בשנה שעברה, עלתה תחושת חוסר ביטחון גבוהה ותחושת חוסר שייכות בקרב אוכלוסיית להט"בים באשכול.

זה המניע לכל מה שאנחנו הולכים לעשות בחודש הזה. אנחנו עשינו, כמובן, עשינו את הסקר הזה, לסקר הזה נענו גם אנשים שמוגדרים בקהילת הלהט"בים, וגם כאלה שהם לא, גם כאלה שהם קרובים לקהילה הזאת.

בכל אופן, הסקר הזה הציף לנו נתון מאוד מאוד מטריד, מאוד מטריד, בסדרי גודל של 79 אחוזים מהתושבים הלהט"בים, לא מרגישים תחושת ביטחון, ו-81% מהתושבים הגאים לא מרגישים שייכים למקום מגוריהם. זה באמת מטריד, ואנחנו מתייחסים לזה.

מר גדי ירקוני: תגידו לגננות שיהיו קצת בשקט.

מר ניר ים: אני מוותר על כל מה שעלה בסקרים, על כל המסקנות ומה שצריך לעשות.

בכל אופן, בשנה שעברה, או בשנה שחלפה, למעשה השקענו בעבודה בתוך הקהילה, גם בתוך קהילת הלהט"בים ביישובים, גם בתוך בתי הספר במסגרות החינוכיות. אז ... במיפוי נרחב, עשינו השתלמויות לעובדי הרשות המקומית, סדנאות, הרצאות, אירועי גאווה, נראות ומודעות ברשות, ניסיון ליצירת קשר, חברותיות ברשות, נוער, מתבגרים, קבוצות תמיכה, הקמת ז'אנר גאווה, גישה

לתושבים להט"בים ושימור הקשר, שיתופי פעולה עם המחלקות השונות במועצה, הפצת מסמכים ונהל הנוגעים ללהט"בים, ציון אירועי להט"ב, פעולות בתנועות הנוער, מעורבות חברתית בנופי הבשור, והשתתפות פעילה בפורום גאווה בדרום.

זאת אומרת, זה שהסתיים חודש הלהט"ב בשנה שעברה, זה עוד לא אומר שפסקה הפעילות והיא מתחדשת עכשיו, לאורך כל השנה התקיימה פעילות שבגדול, מטרתה בסופו של דבר, לענות על השאלה המטרידה, למה הם מרגישים חסרי ביטחון בקהילה, למה הם מרגישים לא שייכים, ולמה אנחנו חושבים שצריך להרים את הקהילה הזאת, לתת לה מקום כמה שנקרא, שווים בין שווים. בנופי הבשור – אתה רוצה לדבר על נופי הבשור, דויד?

דויד: בגדול, הדברים נעשים בנופי הבשור, גם ברמה שאנחנו קוראים פה הפרו אקטיבית, גם ברמה הריאקטיבית.

מתקיימות סדנאות גם במסגרת של כישורי חיים, אבל גם במסגרת פעילות של חושן ואיג"י, מי שמכיר, הארגונים שפועלים למען הנוער הגאה, באים ונותנים הסבר בתוך בית הספר, אם זה דרך סיפור אישי, ואם זה דרך סדנאות כאלה או אחרות, וביחד עם שאר חברי ה... הולכים לעשות איזושהי סדנה.

יש גם במקרים ספציפיים, שאנחנו רואים שצף איזושהו משהו, איזושהו רעיון, או איזושהי בעייתיות מסוימת, אנחנו כן נותנים מענה. אני יכול להגיד לכם שבשנה שעברה, היה לנו בתוך בית הספר גם תלמידים, וגם לצוות היום, סביב מה שנקרא קהילת הלהט"ב, היה אירוע של בית ספר, ואז הוא צף מעבר לכך. וגם השנה, הייתה איזושהי... לתוך חדר המורים, שהם סוכני השינוי לא פחות משמעותיים מהתלמידים.

והשנה ב-17.5, יום ההפגנה, שם תהיה הפעילות סביב המאבק בטרנספוביה ולהט"בופוביה. זהו, בגדול, ... ברמה של תכנון מראש, אבל גם יש תגובה לאירועים כאלה ואחרים שקורים נקודתית.

רויטל דג'אווני בן יעקב: שאלה, דויד. הפעילויות, הן מתקיימות באופן נקודתי בכל חודש הגאווה, או שזה משהו שהוא בשוטף?

דויד: לא, חלק כבר התקיימו, חלקן מתקיימות, לדעתי שכבת ח' אם אני זוכר נכון, זה במהלך חודש הגאווה, אבל ל-י ו-י"א היה לנו כבר, אז זה מה שנקרא, זה מפוזר לעוד חודשים.

מר ניר ים: אז זה על נופי הבשור. זהו, יש פה גם מסקנות מפעילות בשנה שעברה, אני לא מתעכב עליה, אבל היא כן, בהחלט, משפיעה על איך אנחנו מתכננים את חודש הלהט"ב שאנחנו עומדים לפתחו.

נראות במרחב הציבורי, שלמעשה מהרבה בחינות, הנראות, כמו שאני מתרגם את זה, ופה כל אחד יתרגם את זה אחרת, הנראות במרחב הציבורי, למעשה אני אתחיל, זה היה הדבר שהיה מוקד חילוקי הדעות בשנה שעברה, מה מותר, מה אסור, מה נכון, מה מתאים לעשות במרחב הציבורי. תיכף ניגע באיך זה מתוכנן לקרות ולהתבצע בשנה הזאת.

אז בכל אופן, המרחב הציבורי, יש לו חשיבות עצומה, כי המרחב הציבורי, הוא המקום בו מתקבעות הנורמות והערכים המובילים של החברה. המסר חשוב לחיזוק תחושת השייכות והביטחון של חברי הקהילה באשכול.

החשיבות ביצירת נראות במרחב הציבורי בשבוע הגאווה, היא על מנת להעביר מסר של לגיטימיות ושל קבלה, לצד שאר הפעילויות שנעשות.

מחקרים הוכיחו שהלגיטימיות לקהילה הלהט"ב, הניתנת במסרים העובדים במרחב הציבורי אינה "מדבקת", או מעודדת, אלא מאפשרת למי שנולד כבעל נטייה מינית או מגדרית שונה, לממש את זכותו ולבריאיות נפשית ולהפחית סבל נפשי.

זה בגדול, זו התמצית, אוקיי? לשם אנחנו מכוונים, לעשות במרחב הציבורי, את מה שיפעל למען הערכים האלה, שאנחנו מאמינים בהם, וחושבים שצריכים לקדם אותם.

מה קורה בשנה הזאת? בשנה הזאת, כמו שאמרתי, אנחנו מתחילים ב-17.5 את חודש הגאווה, ואנחנו נסיים אותו סביב ה-17 או ה-18 ביוני, חודש שלם. כאשר שני דברים נתנו להם תשומת לב יותר פוקוס השנה –

אחד – להעביר את הפעילות, מרכז הפעילות, את רוב הפעילות, להעביר את זה לקהילות. לתת לקהילות לבחור איזו פעילות הם רוצים לקיים בנושא הזה, אם בכלל, בחודש. הפעילות זה הרצאות,

יכולות להיות הצגות, יכולות להיות כל מיני נושאים שמתעסקים בעניין או סביבו. ניתנת ליישובים רשימת אפשרויות לפעילות סביב הנושא הזה שנקרא להטי"ב. יישובים שירצו לצרוך את התרבות הזו, יקבלו אותה. יישובים שאין להם עניין, או שיש להם עניין חלקי, לא יקבלו. אלה שבכלל לא מתאים להם, הפעילות לא תתקיים שם. הפעילות עוברת, כמו שאמרתי, למרחב הקהילתי, כל יישוב מה שמתאים לו. פעם אחת. כן?

רויטל דג'אווי בן יעקב: בנוסף על פעילויות שיתקיימו במרחב המועצתי? או במקום?

מר ניר ים: במרחב המועצתי, לא מתוכנן שיהיו פעילויות.

דובר: לא יהיה כלום.

מר גדי ירקוני: בבתי הספר יהיה.

גב' מזל ערוסי: לפחות דיברנו על זה בהנהלה, אני התנגדתי לזה, שיהיה ברור.

מר ניר ים: אנחנו עוד לא נכנסים לדיון, סליחה.

גב' מזל ערוסי: אני התנגדתי לעניין שזה יהיה רק בקהילות, אם הן רוצות, בוחרות...

מר גדי ירקוני: תני לו לגמור להציג.

רויטל דג'אווי בן יעקב: רגע, אנחנו עוד לא שם, עוד לא פתחנו דיון.

מר גדי ירקוני: תנו לו לגמור.

מר חנניה אוקרט: לא לשאול?

מר גדי ירקוני: בסוף.

מר ניר ים: אם זו שאלה קצרה, על הדרך,

מר חנניה אוקרט: לא שאלה קצרה.

מר ניר ים: אז מבחינת הפעילויות, כמו שאמרת, הפעילויות הן וולונטריות. כל קהילה, כל יישוב יחליט מה מתאים לו, אם מתאים לו, וככה זה יקרה. אין פעילות מועצתית מרכזית. זה עניין אחד.

מר חנניה אוקרט: למה יש שתי הצעות?

מר גדי ירקוני: זו הצעה של ההנהלה.

מר חנניה אוקרט: למה שהמליאה תחליט אם זה יהיה במועצה או בקהילה?

מר גדי ירקוני: תנו לו לגמור להציג, ואז זה לגיטימי.

מר חנניה אוקרט: מה?

מר גדי ירקוני: תן לו לגמור להציג, ונשאל...

גב' נעמי סלע: אנחנו נעלה את זה לדיון והצבעה.

מר גדי ירקוני: הלאה, דבר.

מר ניר ים: הלאה. בעניין שהעסיק אותנו בשנה שעברה, העסיק אותנו במספר

דברים מבחינת הנראות – אחד – זה היה השלט שנתלה על כביש 232 בכניסה למועצה, שלמעשה הושמד באיזשהו שלב, הייתה שורה,

מר תמיר בוקבזה: הושמד?

גב' נעמי סלע: אלימות פרופר.

מר תמיר בוקבזה: נהרס כאילו הכוונה?

מר ניר ים: נהרס.

גב' נעמי סלע: הושחת.

מר תמיר בוקבזה: הושחת.

גב' נעמי סלע: באלימות, כן.

מר ניר ים: הושחת, הייתה שורת דגלים מהכניסה למועצה עד אזור בתי הספר,

שכללה את צבעי דגל הלהט"ב, פלוס מגן דוד והיה שלט, היה דגל להט"ב גדול מאוד וארוך, שנתלה מהגג של אולם התרבות, ועד למטה. וגם הוא הושחת. אלה היו הדברים.

מה שהולך להיות שונה, מבחינת הנראות השנה, זה שאותו שלט שהוצב על 232 זו משמה והולך לכיוון בתי הספר, הדגלים לא יכילו מגן דוד,

רויטל דג'אווי בן יעקב: למה?

גב' נעמי סלע: מי קיבל את ההחלטה?

מר ניר ים: בדיון אפשר להגיד מה שרוצים. וזאת התוכנית. הדגלים לא יכללו מגן

דוד, ועל האולם לא יתנוסס דגל הלהט"ב. זה מבחינת נראות, זה מה שמתוכנן לשנה הזאת. זהו. עכשיו, יגיד אולי גדי,

מר גדי ירקוני: אני רוצה קודם של איריס, אני אדבר אחרי איריס.

מר ניר ים: אז איריס תדבר על הנושא, נקרא לזה, מכיוון הרווחה והקהילה. גדי,

אם ירצה לדבר על שיחות שהיו לו עם המתנגדים, מאלה שבכלל שוללים את כל הרעיון שנקרא להט"ב, ולא מכירים בו. ונשמע את דעתה של המליאה,

גב' נעמי סלע: ונכבד את החלטותיה.

מר גדי ירקוני: של ההנהלה.

גב' נעמי סלע: של המליאה. המליאה היא זאת שהיא הדירקטוריון של המועצה.

מר חנניה אווקרט: אולי קודם,

מר גדי ירקוני: לא, תן לה, היא מהצוות.

גב' איריס עזרא: אני רק אמשך את מה שנייר אמר,

אני רוצה שהיא תדגיש למה החלטנו. אתה לא מכיר?

מר גדי ירקוני:

אני רק אמשך את מה שניר אמר. אני, עוד לפני עוד שני דברים,

גב' איריס עזרא:

לא, מה קשור...

מר חנניה אוקרט:

רגע. אני רוצה שאיריס עכשיו תציג, מה זה לא החלטנו? אנחנו

מר גדי ירקוני:

מביאים לפה איך אנחנו חושבים שצריך להיות חודש הלהט"בים באשכול.

היה צוות רחב שישב על זה במועצה ודן בזה. חלק מהצוות היו גם אנשים מקצועיים, שהלכו כמו... איריס היא אשת מקצוע, הלכה וגם המליצה לנו מה כדאי ומה לא, לפני שקיבלנו את ההחלטה. בגלל זה אני חושב שחשוב שהיא, לפני שאני אגיד, לפני שאתה תגיד, תסביר לך למה היא, תסביר לנו למה הגענו להחלטות האלה.

אוקיי. אז אני אגיד כמה דברים, קודם כל, בהמשך למה שדויד הציג

גב' איריס עזרא:

בנופי הבשור, אני רק רוצה להדגיש שיש פעילות שנעשית גם בחינוך החברתי, גם ביישובים וגם במרחבים, ... שזה ככה התפספס, אבל חשוב להדגיש שזה משהו שקורה במהלך כל השנה, וגם חודש הגאווה.

ולגבי התוכנית הזאת שהגענו אליה, היא גובשה אחרי מספר רב של ישיבות שנעשו בשיתוף אנשי מקצוע, גם מהאגף לשירותים חברתיים, גם מהחינוך, דויד כמייצג את בתי הספר, שחף והודיה מהמרכז לצעירים, ו... כמובן מהאגף לשירותים חברתיים.

והמחשבה הייתה שמצד אחד, אנחנו מאוד מאוד רוצים לאפשר את הנראות ותחושת הביטחון, בהמשך למה שהיא... על תחושת חוסר הביטחון, על תחושת חוסר הקבלה. היה לנו ברור מאוד שאנחנו רוצים לאפשר את הדבר הזה, וזה חשוב לנו, כדי שכל אוכלוסיית הלהט"ב תמשיך להרגיש נוח, או מי שעדיין לא מרגיש נוח, נעזור לו להרגיש יותר נוח.

ויחד עם זאת, חשוב לנו לייצר פה מצב, שמאפשר תחושה טובה לכולם, עד כמה שניתן, ברור שזה מאוד מאוד מורכב. ולכן, ההחלטה של לקיים השנה פעילויות בתוך היישובים, ולא פעילות מרכזית,

לתחושתנו, ואני חושבת ששותפים לה כל מי שיושב איתי כאן, וישבנו ודנו בזה, לפחות שלוש ישיבות ארוכות ומעמיקות, אנחנו חושבים שהאפשרות לקיים פעילויות בתוך היישובים, נותנת מענה לאוכלוסיות בתוך היישובים, יכולה לייצר את הקירבה, יכולה לייצר את השותפות,

מר חנניה אוקרט: אני מבקש נימוקים, למה זה ביישובים ולא במועצה. נימוקים, לא שהחלטתם בעל פה.

גב' איריס עזרא: אז אני אומרת שאנחנו מעריכים שהמענה שאנחנו ניתן בתוך היישובים, הוא טוב באותה מידה.

מר חנניה אוקרט: לחלוטין לא!

גב' איריס עזרא: אנחנו יכולים להתווכח על זה, אבל,

מר חנניה אוקרט: כשמדובר על קהילה שהיא נעה בין 5 ל-10 אחוזים,

גב' איריס עזרא: כן.

מר חנניה אוקרט: בכל הקהילות, כולל ביישובים הדתיים, אותו אחוז כמו שיש בשאר הקהילות,

גב' איריס עזרא: נכון, אני לא מתווכחת על זה.

מר חנניה אוקרט: אין מקום לעשות פעילות בתוך היישוב, של עשרה אחוז או חמישה אחוז,

מר גדי ירקוני: חנניה, לא מתאים לך להיכנס... תן לה לסיים,

מר חנניה אווקרט: סליחה, תנו לי לגמור.

מר גדי ירקוני: לא,

מר חנניה אווקרט: אם רוצים תחושת ביטחון לקהילה הזאת, צריך לתת לזה ביטוי בתוך המועצה. הם בקושי מתכנסים ביישובים שלהם, או רואים אחד את השני. אם זה לא יהיה בתוך המועצה,

מר גדי ירקוני: חנניה,

גב' נעמי סלע: הוא צודק.

מר חנניה אווקרט: זו התקפלות, ולהראות לקהילה הזאת שכולם נמושות.

מר גדי ירקוני: חנניה, תגיד מה שאתה חושב, תן לה לסיים ואז תגיד את זה, בסדר?

מר חנניה אווקרט: אני לא שומע נימוקים.

מר גדי ירקוני: תן לה לסיים.

גב' איריס עזרא: אז הנה אני אומרת לך – אנחנו חושבים, אנחנו מעריכים שהפעילות שתבצע בתוך היישובים, היא פעילות שתיתן מענה טוב,

מר חנניה אווקרט: למה לא במועצה?

מר גדי ירקוני: חנניה!

גב' איריס עזרא: כי המחשבה שלנו, גם בעקבות דברים שקרו בשנה שעברה, שפעילות בתוך היישובים, היא פעילות מאוד טובה, ומאפשרת,

מר חנניה אוקרט: זה ניסיון להגיד שאנחנו רוצים...

מר גדי ירקוני: חנניה, אי אפשר ככה,

מר חנניה אוקרט: לא ... במועצה, אנחנו לא רוצים,

גב' איריס עזרא: ממש לא. אנחנו עושים בתוך המועצה, אנחנו משאירים את שדרת הדגלים, אנחנו שומרים את השלטים, אנחנו לא מקפלים ולא מסתירים. להיפך, אנחנו עושים חודש שלם של פעילויות, בתוך היישובים, פעילויות יותר מגוונות, יותר מרובות, ולהערכתנו הדבר הזה ייתן מענה טוב ומיטיב לכלל הקהילות שלנו. זאת האמירה המקצועית שלנו, זאת החשיבה שלנו. אנחנו לא חושבים שאנחנו מתקפלים בזה, להיפך, אנחנו חושבים שאנחנו נותנים מגוון יותר רחב ליישובים. כל יישוב יכול לבחור מה מתאים לו, איך מתאים לו, יש מגוון רחב של פעילויות שאפשר לעשות, ואנחנו מעריכים, יחד עם הפעילויות בתוך בתי הספר, אנחנו מעריכים שאנחנו...

מר חנניה אוקרט: איזה יישוב מהמועצה יבקש לעשות אצלו פעילות, כשיש לו חמישה להט"בים שחצי מהיישוב לא יודע עליהם?

מר גדי ירקוני: כולם.

מר חנניה אוקרט: או שהם ברחו בכלל מהיישוב.

מר גדי ירקוני: רובם.

גב' נעמי סלע: הוא צודק, סליחה, הוא צודק.

גב' איריס עזרא: אני חושבת שרובם יבחרו לעשות פעילויות. בוא נגיד שהם קיבלו אפשרות לעשות פעילויות אצלם ביישובים, יצא קול קורא,

מר חנניה אוקרט: אני לא שמעתי סיבה למה לא לעשות את זה במועצה.

מר גדי ירקוני: אז תיכף אני אגיד לך,

מר חנניה אוקרט: כשיש חמישה אחוזים, או עשרה אחוזים מקסימום בכל הקהילה מפורזים.

גב' נעמי סלע: רגע, זה כבר פתוח לדיון?

מר גדי ירקוני: לא.

דוברת: כי אנחנו רוצים רשות דיבור מסודרת, אם אפשר.

מר גדי ירקוני: כן, אבל הוא מתפרץ...

מר ניר ים: ניתן רשות דיבור מסודרת, אבל בואו נקיים באמת דיון מסודר בלי ... בטח בלי להרים את הקול.

תראו, זה הולך ככה, יכול כל אחד לחשוב שיש פה איזשהו סוג של התקפלות, או לא התקפלות, זה

בכלל לא עולם המושגים שאנחנו מתייחסים אליו ולא פועלים לאורו.

לצורך חודש הלהט"ב שמתקרב, למעשה אספנו את כל הפונקציות שנוגעות בנושא, מהמרכז הקהילתי על התרבות שלו על הניהול שלו, דרך השירותים החברתיים, עם האסטרטגיה, דרך מה שאתם לא רוצים. כל מי שהייתה לו דעה, כל מי שחשב שנכון לתרום משהו כדי לראות מה אפקטיבי, היה שמה, והתוכנית הזאת התגבשה.

עכשיו, הסיפור של הלהט"ב, בגדול, לפחות איך שאני רואה אותו, הוא איך גורמים לקהילה לקבל את החבר'ה האלה כשוויים מול שוויים. וכן להקנות להם את תחושת הביטחון, וכן להקנות להם את תחושת השייכות. אם הדבר הזה יכול לקרות בתוך אירוע מועצתי, זה לא שהוא יכול לקרות בתוך אירוע קהילתי ביישוב? אני לא יודע. אני באמת לא יודע.

מר חנניה אוקרט: לא יכול להיות.

מר ניר ים: דקה. אני לא יודע, אני כן מקבל את דעתם של אלה ש אמרו שעושים אירוע בתוך קהילה, שאמורה לקבל ולהכיל את החברים שלה.

מר חנניה אוקרט: זה ניסיון גרוע להתחמק מלעשות את זה במועצה!

מר ניר ים: רגע, דקה. על זה אני יכול לתת לך רק תשובה אחת, שאני לא יועד אם היא צודקת או לא, שאומרת ככה – אם אנחנו עושים אירוע, שמי שבא אליו, ומי שנחשף אליו, ומי שממילא אנחנו לא מבקשים ממנו לעשות משהו מחר, משהו שונה, משהו שהוא עשה אתמול, אז האירוע הוא לא אפקטיבי, אוקיי?

אם לאירוע מועצתי באים אנשים שמראש מקבלים את הלהט"בים כבר, אם באים אנשים שהם להט"בים בעצמם, וזה עוד לא ב... ואליהם מדבר האירוע, אנחנו לא עשינו משהו אפקטיבי. אנחנו רצינו לעשות משהו אפקטיבי לקהילה שעד היום חושבת שללהטבים אין מקום בתוכה, ואיתה אנחנו רוצים לעבוד, אותה אנחנו רוצים לשכנע שהאנשים האלה הם חלק מאיתנו.

מר חנניה אווקרט: ואת הפעילות הזאת תעשו גם בחלוציות?

מר גדי ירקוני: אם ירצו.

מר ניר ים: אנחנו לא כופים.

מר חנניה אווקרט: קהילה שלא מכירה בלהט"בים. אל תתערב, תגיד...

מר גדי ירקוני: חנניה, אני מכיר אותך בתור אחד שיודע לנהל, גם כשמרגיזים אותנו,

דיון תרבותי. אז בוא, בשבילנו, בסדר? אנחנו לא נסתום פה לאף אחד פיות, אני מבטיח,

מר חנניה אווקרט: לא,

מר גדי ירקוני: חבריה, אני אנסה לענות גם על התשובה שלו.

מר חנניה אווקרט: הוא אמר שהולכים לעשות פעילות לכאלה שאין להם היכרות עם

הקהילה, לקהילה הלהט"בית עצמה, שמתכנסת. אז אם זה כן, אז שאלתי אם עושים את זה גם בחלוציות, להכיר להם את הבעיות של הקהילה הלהט"בית.

מר גדי ירקוני: אני אגיד לך, על הדבר הזה אני אענה תיכף. דרך אגב, המגן דוד זה לא

היה ביודעין, זה היה בטעות, אני מודיע לכם. אף אחד לא התכוון לשים שם בשנה שעברה את המגן דוד,

גב' נעמי סלע: זה לא איזשהו סמל וטו, מה הבעיה? מגן דוד שייך לכולם.

רויטל דג'אוי בן יעקב: יש בעלות על הסמל הזה למישהו?

מר גדי ירקוני: לא, אני אומר לך עוד פעם, היה דווקא על הדבר הזה, הייתה תמימות דעים בצוות, חד משמעית, שלא צריכים לשים,

גב' נעמי סלע: מגן דוד לא שייך בטאבו למישהו, הוא שייך לנו כיהודים, נראה לי. בכלל לעולם, הוא בכלל לא סמל יהודי, רק לידיעה.

מר גדי ירקוני: חבריה, אני מבטיח שאני אקשיב לכולם, תנו לי לנסות, לפחות להסביר למה קיבלנו את ההחלטות האלה, ואני אנסה בקצרה, בגלל שאני לא רוצה סתם להאריך. א' – אני חושב שזה שהחלטנו שעושים את הפעילויות ביישובים לפי בחירתם, גם לפני זה לא היו הרבה פעילויות שהן לא היו במקום, במועצה. דבר ראשון. דבר שני, אני חושב שאנחנו גרים בקהילה שצריכים, כמו שניר אמר, לכבד את כולם. אני מכבד את הלהט"בים, אני מכבד גם את מי שמסכים עם הדרך שלהם, ואני מנסה גם לראות בכאלה שאני לא מסכים עם הדרך שלהם, שכואב להם, לא להוציא להם סתם עין. עכשיו, בקטע, היה מה שאיריס אמרה, שהוא עמד לנו, לנגד עינינו הכי, זה לראות מהסקר הזה שנערך, לא מנסים להחביא, ונותנים ביטחון לנוער הזה, לנוער הלהט"ב שהוא הרגיש מאוים, הוא הרגיש מפוחד, נכון? אני מדייק במה שאני אומר.

גב' איריס עזרא: הרגיש לא בטוח,

מר גדי ירקוני: מהסקר. שחף, אני צודק?

שחף: לא רק נוער.

מר גדי ירקוני: לא רק נוער, בסדר. לא רק נוער, אלא נוער להט"ב. אחרי שנה שעברה, כשבעצם אני הרגשתי, וגם... שבעצם הגדלנו את הקיצוניים משני הצדדים לטווחים יותר גדולים, במקום לסגור את הטווחים, ובמקום שכל קהילה תצליח להבין יותר טוב אחד את השני, אז יצאה לנו פעולה הפוכה.

חשבנו איך השנה אנחנו עושים את זה יותר נכון, ואז מהקטע הזה הגיע צד אחד, לא להעלים את זה, לא להסתיר את זה, לשים את הדגלים כמו שהיו בשנה שעברה, לאותו מקום, באותו תוואי. את השלט שחשבנו, שיכול להיות שהוא מוציא למי שלא אוהב לראות אותו את העיניים סתם, לא להסתיר אותו, להזיז אותו למקום שפחות נוסעים שם. ודבר שלישי, לעשות את הפעילויות ביישובים לפי בחירתם.

אנחנו צריכים לעשות את הפעילויות האלה, איפה שרוצים. ואם היישובים, יישוב לא רוצה לעשות, לא משנה עכשיו איזה, שאלתם אותי אם כל היישובים יעשו? אני לא יודע. אנחנו הוצאנו קול קורא, הוא כבר יצא, אני לא יודע אם הגיבו עליו או לא,

גב' איריס עזרא: כן, אנחנו נשמח שהודיה ושחף יציגו.

מר גדי ירקוני: אתם אחרי זה תציינו את זה. אז יצא לו קול קורא ליישובים, שאנחנו רוצים לדעת איזה יישובים רוצים לעשות פעילויות, איזה רוצים מאיתנו שיתוף פעולה, שחף אחרי זה ידבר על זה יותר, מפני שאני לא מכיר את הפרטים ממש לעומק, ושמה אנחנו נעשה את הפעילויות. וזה הדבר, אני חושב שהחשיבות פה, מצד אחד, שתהיה נראות, ושיהיה – אנחנו נותנים לאנשים האלה, כל אגף שצריך, הם אנשים כמוני וכמוכם, ככה אני רואה אותם, ואם מישהו חושב בקהילה שהוא רואה אותם קצת אחרת, אז זה לא משנה לי כל כך, אבל אני לא רוצה סתם להכעיס תושבים, לא רוצה סתם להביא את זה לקיצוניות, שיקרו גם מקרי ונדליזם, לא מפה ולא מפה. ואני לא יודע מאיפה יבואו, כשמתחילים מצד אחד, זה גם עובר לצד השני.

אני חושב שלהגיע לאיזונים בקהילה כל כך לא הומוגנית, וזה טוב שאנחנו לא הומוגניים, זה הדבר החשוב. אנחנו צריכים לדעת לחיות כולנו ביחד, בלי להסתיר אף אחד.

מה שאנחנו עושים, זה לא מסתירים, אנחנו עושים את זה, כל אחד בדרך אחרת, זה מה שהיה לי להגיד. עכשיו, אני גם אקשיב לכולם, שחף, אתה רוצה להוסיף משהו לפני שהאנשים...?

שחף: אפשר, כן.

מר חנניה אווקרט: אני מבקש שאלה.

מר גדי ירקוני: ניר יחלק את רשות הדיבור, ניתן רגע לשחף להשיב.

מר ניר ים: רגע, אני לא ראיתי מי הרימה ראשונה.

גב' נעמי סלע: לא נורא, הכול בסדר.

שחף: טוב, אז שלום לכולם. כמו שבעצם ניר הציג, השנה בעצם הולכים להיות האירועים בתוך היישובים עצמם, כאשר חילקנו את זה לשלוש אופציות שאנחנו נותנים ליישובים –

האופציה הראשונה היא קבלה של קיט גאווה, שבעצם כולל דגלים ומענים לתלייה וחלוקה לתוך היישובים עצמם. כלומר, אם מזכירות רוצה לקבל דף מענים ודגלים לתלייה ביישוב, הם יכולים לקבל את זה, בין אם התרבות, בין אם רכזי הצעירים. עד כה, נענו לדבר הזה כ-18 יישובים, שרוצים לקבל את הקיט הזה.

בנוסף – הצגנו בפניהם אופציה של לארח אירועים בתוך היישובים, בין אם זה אירוע בתוך הקהילה, כלומר, מישהו מהקהילה, שבא ומספר את הסיפור האישי שלו, או הרצאה, סדנא, הופעה וכדומה מבחוץ, שלזה כרגע, יש היענות של 14 יישובים מתוך כל ה-32. אני מחכה לעוד כמה תשובות מעוד כמה יישובים בימים הקרובים שיהיו לי.

בנוסף לזה, הולך להיות פרויקט של סליחה על השאלה שאנחנו מצלמים – שבעצם אני מביא להט"בים ובני משפחותיהם מתוך הקהילה, ואותי ואת ערבה כאנשי מקצוע, כדי לדבר ממש על הנושא, ולענות על שאלות שנחשבות שאלות שהן שאלות בטאבו. הדגלים יישארו כמו שהם, כמו שנאמר, חוץ מאולם התרבות. וזהו בנושא הזה.

מר תמיר בוקובה: אתה היית חלק מהצוות?

שחף: כן.

גב' איריס עזרא: בוודאי, חלק מרכזי.

מר ניר ים: אוקיי, חנניה

מר חנניה אוקרט: שאני לא אובן לא נכון, אני חלילה לא מנסה לתקוע אצבע בעין של אף אחד. ואני רוצה לחיות בשלום עם כולם. אני חושב שבהזדמנות הזאת, היה רצוי מאוד להזמין מובילי דעה או רבנים מהקהילה של החלוציות, שיסבירו לנו איפה אנחנו פוגעים בהם, למה הם מתנגדים, מה הבעיה שלהם עם הנושא הזה. הרי לא מדובר פה במצעד כמו בתל אביב, של אנשים שמתערטלים ומסתובבים ברחוב, ועוברים בכל היישובים.

גב' מזל ערוסי: אתה שומע, דני? זו תשובה בשבילך.

מר חנניה אוקרט: מדובר פה על משהו מאוד מאוד מאוד צנוע, והפעילות בתוך היישובים, אם נרשמו ותתקיים, יתקיימו ב-18 יישובים פעילות כזאת, הרצאות, זה מבורך מאוד. אבל אני חושב, שחשוב גם לקהילה להתכנס ולהרגיש יחד כקבוצה, עם הורים וחברים שתומכים בהם, להיות יחד בערב אחד, או שני ערבים כאלה בכל החודש הזה. זה מאוד חשוב. אני אבא לבן גאה בן 15, שחוויתי את היציאה שלו מהארון, למזלנו, בצורה שלא גרמנו לו לנזק נפשי. והשתתפנו... בתקופה שלא היה בה אינטרנט, ולא היה איפה לקרוא, ולא היה עם מי להתייעץ, וזו הייתה בושה מאוד מאוד מאוד גדולה. אבל כל מה שעשינו, זה אהבנו אותו. אחרת...

מר ניר ים: כן,

גב' נעמי סלע: כן ניר.

מר ניר ים: נעמי.

גב' נעמי סלע: אני?

מר ניר ים: בחרתי בך.

גב' נעמי סלע: טוב. אני, בנוסף לכל מה שחנניה אומר, אותי מאוד מטרידה

האלימות שהייתה כאן. אנחנו אולי שכחנו, אבל זו הייתה אלימות לשם אלימות, לשם שנאת חינוס. עכשיו, אני דואגת לילד או לילדה הזו, שהם בתוך לופ של לא יודעים איפה הם נמצאים על הרצף הזה, והם אולי נמצאים באיזשהו יישוב שלא מוכן לקבל אותם. איך אנחנו שומרים על הילד הזה? אנחנו קהילה? או שאנחנו כבודדים?

אז אם אנחנו כבודדים, אז כל הדבר הזה, שנקרא מועצה אזורית אשכול, מבחינתי לא קיים. אבל אם אנחנו קהילה, אז אנחנו צריכים לשמור על כל הילדים שלנו באשר הם. ואם אנחנו קהילה, אז אנחנו צריכים לתת להם את התמיכה עכשיו.

כמו שחנניה אמר, זה לא שיש עכשיו איזשהו מופע מטורף כמו בחופי תל אביב, זה לא. זה מפגן לתמיכה, ולהגיד – אנחנו כאן. זה שיש עשייה מבורכת ביישובים? שאפו, אני מברכת. אבל אנחנו צריכים להיות פה קהילה, אנחנו לא יכולים לטמון את הראש בחול ולהגיד – יישובים יתמודדו. אנחנו לא יודעים, ביישובים, אם אותו ילד, או ילדה שגרים באותו יישוב, יש להם את התעוזה הזאת לבוא ולהגיד – הנה אני כאן. חלק כן, באים ואומרים את זה, אבל חלק לא מסוגלים לעשות את זה. וביישוב, הבית הקטן, המצומצם שלהם, אני לא יודעת אם הם יהיו מסוגלים בכלל להגיע למקום הזה.

אבל כשזו מועצה, ואנחנו לא אחד או שניים, כולם פה ביחד בשביל, ואתם שווים בין שווים, בדיוק כמו בסיסמאות שאתם אומרים, שם אנחנו נמדדים. שם אנחנו נמדדים, בזה שלהגיד, ולבוא בסיסמאות, בכותרות, זה לא עוזר לי עם זה. אתה יודע, אנחנו צריכים לעשות מעשה, ולעשות מעשה, זה לעשות אירוע שיכבד אותם.

אף אחד לא בא פה, לא לתקוע אצבע בעין למי שזה קטסטרופה מבחינתו, מבחינתי זה דיני נפשות, אם יש שם ילד שלא יכול להיות מי שהוא. אז עם כל הכבוד לזה שאנחנו לא רוצים לפגוע ברגשות של, אותי חשוב הילד או הילדה, לא ההרגשות של. וכאן אנחנו נמדדים, וכאן אנחנו צריכים לעבוד.

אתם מדברים על צמיחה דמוגרפית? אתם מדברים על חזון? אתם מדברים על מי ומה אנחנו? זה מי ומה אנחנו, שכל אחד יהיה פה שווה בין שווים, בלי זנב ובלי קרניים. ועם כל הכבוד למי שקשה לו לקבל את זה, אז הוא יעצום עיניים, אין מה לעשות, הוא יעצום עיניים, כי יש אנשים שזקוקים לעזרה, ויש אנשים שזקוקים לתמיכה הזאת, וצריכים את הפוש הזה, הרגשי והנפשי, כדי לתת להם את הכוח הזה לעמוד ולהיות שווה בין שווים. זה הכול. ואם אנחנו פה חוטאים, אז אני מבחינתי, אני לא מקבלת את כל מה שמנסים לעשות כאן, כדי לא לפגוע ברגשות של.

מר יובל בר: אבל עדיין הוא יקבל מענה גם ביישובים.

גב' נעמי סלע: ברור, בוודאי, אבל אנחנו פה,

מר יובל בר: ... יהיה לו יותר טוב, אפילו.

גב' נעמי סלע: אבל החוסן שלנו פה, זה כקהילה, כולנו ביחד. לא ביישובים.

מר רביבו קובי: אבל למה קהילה אחת שווה יותר מקהילות אחרות? לא הבנתי.

גב' נעמי סלע: לא, לא לא, מה זאת אומרת קהילה אחת?

מר רביבו קובי: קהילה אחת,

גב' נעמי סלע: לאיזו קהילה אתה מדבר?

מר רביבו קובי: קהילת הלהט"ב, היא שווה יותר משלוש קהילות,

גב' נעמי סלע: ממש לא.

מר רביבו קובי: עובדה.

גב' נעמי סלע: ממש לא, זאת קהילה שתמיד,

מר רביבו קובי: שנייה, אני,

מר ניר ים: אני אתן לך, דקה, שנייה חברים,

גב' נעמי סלע: אין לי בעיה לפתוח את זה לדיון, אני פשוט לא חושבת שהם מיוחדים, פשוט צריך לתת להם את הפוש הזה, ולהיות גאים במה שהם, ולא להתבייש בזה.

מר ניר ים: תראו, אז אני אגיד ככה, ממרום גילי. בנושא הרגיש הזה, לכל אחד יש גאה. היא בוערת בעצמותיו, והנושא הזה הוא מאוד רגיש לכולם. לכל אחד יש דעה, והיא יכולה להיות טיפה שונה מהדעה של החבר שלו, ולשכנע לא תמיד אפילו כדאי לנסות, כי סיכויי ההצלחה הם יחסית מאוד קטנים, אבל כן חשוב לשמוע, אולי לא להשתכנע ולשכנע, אבל כן לחשוב על הדרך היותר נכונה לנהל את העניינים האלה, שגם ישיגו את מטרתם, וגם יקרו בדרך טובה ונכונה, שיפגעו ככל האפשר פחות. אז רוויטל, שנייה, סלחי לי שאני דוחה אותך רגע,

גב' נעמי סלע: אני רק רוצה להוסיף מילה קטנה,

מר ניר ים: בוודאי.

גב' נעמי סלע: כמו שאנחנו דואגים לילדים עם צרכים מיוחדים, וכמו שאנחנו דואגים לקשישים בקהילה, וכמו שאנחנו דואגים לכל הקהילות המיוחדות, מבחינתי גם הם צריכים את ה... הזה.

מר רביבו קובי: דואגים להם, יש עו"סית, יש...

גב' נעמי סלע: לא, אנחנו צריכים,

מר ניר ים: יש היום סוללה של תמיכות, שזה קו חם, גם עם מי שמרכז את הנושא, גם עם עו"סים לנושא,

גב' נעמי סלע: ועדיין.

מר ניר ים: גם מה שנקרא תמיכה מאוד רחבה בתוך... מי שמרים את הראש, או משפחה שמרימה את הראש ואומרת – אנחנו צריכים, או אם מזהים את זה בתוך מערכות מועצתיות, כמו בתי ספר או מקומות אחרים, או חוגים, אז אנחנו כן מרימים את זה. אנחנו, כמובן, לא נכנסים בתוך משפחות, בתוך בתים, אבל רוויטל, אמרתי סליחה רגע, אני אתן לקובי ואני חוזר אליך.

מר רביבו קובי: קודם כל, אשתי בשמונה הייתה אמורה להתחיל פילאטיס, אז אני כאילו...אם יש למישהו ספה שאני אחזור הלילה לישון, אני אשמח. בגלל שהיה לי חשוב לא ללכת ולהראות אוקיי, כאילו זה לא מעניין אותי ואני הולך, אז כן, אני רוצה שנייה למרות שאמרתי בתחילת המליאה שאני לא מייצג את שלושת היישובים, אבל בגלל שאין פה אף אחד משלושת היישובים...

צריך להבין, שהערכים האלה של משפחתיות, של אבא ואימא הם ערכים שהם נשמת אפה של האומה הישראלית, לפי הערכים שאנחנו, שלושת היישובים הדתיים, החלוציות מה שאוהבים לכנות פה אותנו ביחד, שזה נהדר, אבל יש גם דברים שאנחנו נפרדים, אבל זה נשמת אפה.

כשיש משהו שפוגע בערכים המרכזיים והבסיסיים של הקהילות האלה, אין יותר... בעין מהדבר הזה. עם זאת, פה אני אומר את דעתי האישית, בסדר? עם זאת, אני לא חושב שלהטבים הם חס ושלוש סוג ב', הם אנשים, והם באמת לגמרי צריכים להרגיש בטוחים במקום שהם נמצאים בו, ואין

פה שום קריאה לאלימות, ואין פה שום קריאה לאיזשהו משהו מהסוג הזה.
אבל לא הגיוני, שמתוך רצון להביא במה משמעותית לערך מסוים, אנחנו נבטל שלוש קהילות, שכמו שאמרת – אנחנו קהילה או לא קהילה? אז יש פה קהילה שהיא מורכבת. עוד פעם, אני בחיים לא, באמונות שלי, בדרך שבה אני הולך, לא אוכל להצביע בעד הדבר הזה, לו בגלל שאני חושב שאין פה איזשהו קו... יש לי תורה, אני הולך על פי התורה, ויש לי כללים ברורים שעל פיהם אני הולך, והתורה בעיניי היא זו שמובילה אותי, ולכן, ברגע שתהיה פה הצבעה, אני אצביע נגד. כי אני חושב שיש ערכים אחרים שצריך להגיע אליהם, מבחינתי חודש המשפחה, הוא יכול להיות הרבה יותר מהותי.

מר חנניה אווקרט: איך זה פוגע במשפחה?

מר דני ברזילי: חנניה, די, באמת.

מר רביבו קובי: בוא אלינו לשלומית, נשב, נדבר,

מר חנניה אווקרט: איך להכיר בלהט"בים זה פוגע במשפחה?

מר רביבו קובי: אני לא רוצה כעשיו לפתוח את הדיון העקרוני, אני עכשיו אומר לכם שיש פה שלוש קהילות, שאחת יותר, הן שונות בעוצמה שלהן, אבל כולן ככולן הולכות על פי התורה, והתורה היא לא...
מר חנניה אווקרט: ושאת לא מדברת עם השנייה, וכל אחד מתפלל בבית כנסת אחר, וכל אחד,

מר רביבו קובי: אני לא חושב שזה נכון.

מר חנניה אווקרט: עם כשרות אחרת,

מר רביבו קובי: לא, זה דמגוגיה.

מר חנניה אוקרט: דמגוגיה?

מר רביבו קובי: זה דמגוגיה, מה לעשות? אבל, ופה אני אומר, ואני מתנצל שאני הולך, כי אשתי תהרוג אותי,

גב' מזל ערוסי: מה קרה לך? יש איפה לישון, מה זה?

מר רביבו קובי: אני הייתי היום בכנס מנהלים במצפה רמון, באתי לפה, ולא הייתי שנייה בבית, והבטחתי לה שבשמונה אני אגיע, וגם את זה פספסתי.
רק אני רוצה שנייה שיהיה פה, כאילו, באופן ברור. אם זה היה תלוי בחלוציות, בסדר? אם זה היה תלוי באמונה שלנו, הדבר הזה לא היה מתקיים. אנחנו מתנגדים לזה מתוך אמונה גדולה. אנחנו חושבים שיש פה קהילה שזקוקה לזה, ולכן, בתוך המתחם היישובי, זה אני אומר את דעתי, אני לא אומר על דעת שלושת היישובים, בתוך העולם הפנימי של... הקהילתי, יש לזה מקום, יכול להיות שגם או אפילו יותר, מענה יותר טוב.
אבל, ופה אני אומר אבל גדול, אל תהרסו קהילות בשם קהילה אחרת, כי בסופו של דבר, זה הורס את הדינאמיקה, שגם ככה היא מורכבת, בסדר? בתוך עמי אנוכי יושב, אנחנו, מאוד קל להגיד שכולם מתפללים בבית כנסת אחר, זה מורכב, בואו לא נעשה את זה יותר מורכב ממה שזה. תודה על ההקשבה, סליחה אם הארכתני.

רויטל דג'אווי בן יעקב: קובי, אם אפשר את המיקרופון כשאתה בדרך לפילאטיס. משפט אחד, שבנשמת אפי, ובנשמת, אני מאמינה, רוב היושבים כאן, אהבת לרעך כמוך, בעצם מגלם בתוכו את הכול. כל אחד צריך לחיות ולהתנהל כל יום, השכם והערב, בדיוק באותה צורה שבה היה רוצה שיתייחסו אליו, לילדיו, למשפחתו. זה דבר אחד.

מר רבינו קובי: במתחם הקהילתי, לא הציבורי.

רויטל דג'אווי בן יעקב: סליחה, עם ישראל, זה מתוך התורה, כמו שאמרת – היא תורתנו של כולנו. דבר אחד, דבר שני – כל הזמן מדברים פה על הנוער, מרכז הנוער וכו'. חשוב לזכור שיש ילדים, ויש מבוגרים שהם בגיל שלישי שהם גם חלק מהקהילה, וצריך גם על זה לתת את הדעת, והנראות מכסה ומתייחסת לכולנו. זה לא רק הנוער, ובאמת הקהילה אולי יותר צבעונית, פעילה וקולנית, אבל ממש לא לשכוח שזה מגיל טף עד זקנה.

עכשיו, לגבי, ספציפית לגבי הרעיון של פעילות ביישובים – האירוע המועצתי שהיה פה בשנה שעברה, המועצתי, היה דל משתתפים, כששמונים אחוזים מתוכו, היו עובדי המרכז הקהילתי, ילדיו ואנחנו, נראה לי פחות או יותר.

אז אם האירוע המועצתי לא הצליח לגייס מספיק תושבים, אירוע יישובי, לדעתי, נדון לכישלון. במיוחד כשהחלטה אם להביא את האירועים או לא, תלויה בהנהגת היישוב. הנהגת היישוב לא מייצגת תמיד את התושבים בכללותם, אז שוב, אנשים שהיו רוצים, לא תהיה להם את האפשרות, לא להשתתף באיזשהו אירוע, ולא לקבל את המענה הזה.

מר ניר ים: אז שנייה אני עוצר אותך, דקה, אני עוצר אותך. הרעיון הוא כזה, יישוב שלוקח פעילות, שרוצה לקיים משהו, בגדול הרעיון הוא שהוא מזמין את כל יישובי המועצה האחרים,

רויטל דג'אווי בן יעקב: זה לא נאמר, וזה חשוב.

מר ניר ים: אז אני אומר את זה עכשיו, כדי לדייק.

מר גדי ירקוני: אם הוא רוצה.

מר ניר ים: נכון. זה מוצע לו, ואומרים לו, תקשיב,

גב' מזל ערוסי: עוד הפעם?

רויטל דג'אווי בן יעקב: יישוב מזמין לפעילות, מקיים אצלו, אבל משתתפים מוזמנים מכל המועצה. אוקיי, זה כבר נשמע אחרת, תודה על הדיוק.

גב' נעמי סלע: להעביר את המפגן מהמועצה ליישוב, נראה לי קצת לכסות את הראש...

רויטל דג'אווי בן יעקב: אז זה היה בהתייחס ספציפית לתוכנית. ובצורה יותר רחבה, להנהגת המועצה כאן אני פונה, בהמשך למה שהיה בשנה שעברה. מבחינתי, המסר שעובר כאן, הוא מסר שמחזק את ההדרה, במקום לחזק את ההכלה והקבלה. זו איזושהי פשרה, אני לא... מקודם נפלט לי 'כניעה לטרור', אבל כן, כאילו כמה מעשים אלימים, כמה אמירות מאיימות, לא לבוא לעשות אירועים באולם התרבות שלנו, הפרסום של אירוע הגאווה פתאום הלך והצטמצם והתפייד לו בימים שלפני, פתאום הוא לא נראה ברשתות, ראש המועצה שברגע האחרון לא הגיע, ולא נשא דברים, בעיניי זו כניעה. ושוב, כניעה למיעוט שבחר לבוא לגור בקהילה חילונית. עם כל הכבוד, זה כמו שמשפחה טבעונית תבוא להתיישב בקיבוץ מזרע, ותתחיל להתרעם על זה שעושים על האש ביום העצמאות, אם אתם עושים בחירה להתיישב בקהילה קיימת, מן הראוי להתאים את עצמכם לקיים.

גב' נעמי סלע: או לפחות לכבד את מה שקורה.

רויטל דג'אווי בן יעקב: עכשיו, שוב, לא היו מסרים מתריסים, לא היו שלטי חוצות פרובוקטיביים, היה שלט – גאה לגור באשכול. מסר לא מתריס בעליל, מסר יפה, מסר נעים. עכשיו, יש שלטי חוצות, יש פרסומות, יש נשים, יש מופעים מעורבים במועצה, אפשר להסיט מבט,

אפשר לא לבוא להשתתף, לא קרה שום דבר. אין פה כפייה, אין פה לתקוע אצבעות בעיניים, אין פה להתגרות באיזו קהילה, יש פה את האפשרות לבחור לבוא או לא לבוא. זה מרתיע אותי, זה מתסכל אותי, ואני מאוד מקווה שהתוכניות האלה שבחרתם, הן מקובלות עליכם, וזה לא היה גם מתוך פשרה, כי אין שום סיבה להתפשר. גם אם אתם חושבים שנכון אחרת, אז אני מוכנה לתת לכם גב פה במליאה, ואני בטוחה שאני לא...

גלעד: אני לא חבר מליאה, מי שמכיר, גלעד, אני מזכיר קיבוץ מגן מזה כארבע שנים. נכנסתי פה, ביקשו מאיתנו האגף האסטרטגי היום להגיע להשתתף, לא שמתי לב שאנחנו המונים פה, ובכל זאת.

נכנסתי לפה בעמדה שהתוכנית הזאת היא נכונה וטובה, אני יוצא פה בעמדה שאסור לקבל אותה. ולו רק שיש פה מי שלוקח לעצמו בעלות על הערכים, לא זכור לי שיש מישהו שיכול לקחת בעלות, לעמוד פה ולהטיף מהי משפחה כן או לא, מה פוגע מה לא, המועצה מציינת את הדברים בצורה מאוד צנועה, בצורה מכובדת, ובסוף לערבות הדדית יש שני צדדים, כשמה כן היא – ערבות הדדית, זה לא רק צד אחד.

לי זכור, בארבע השנים שאני מזכיר, וגם העברתי את דעותיי בנושא הזה לראש המועצה בזמנו, וגם למנכ"ל, על זה שצד אחד לא מקבל את הצד השני. ... שצריך לכבד את כולם, ולבוא ולהגיד – זאת קהילה כן, זאת קהילה לא, כמו שנאמר פה על ידי מישהו, אני חושב שזה לא ראוי ולא מכובד. כתפיסה, אני חושב שהנושא של להיכנס לתוך היישובים, יכול להיות שזה נכון, אני לא סותר את זה. יכול להיות שזה יהיה בסדר. אבל אני כן רואה חשיבות שהמועצה, במינימום, תעשה הרמת כוסית לציין את האירוע הזה, כמו שדובר על לציין פה את האירוע על חתנית פרס ישראל לתנך, ולא זכור לי שזה הוצע לשלושת מצטייני הנשיא שלנו. כמו שזה לא מצוין לאנשי המילואים שלנו, ואני יכול להמשיך לעוד ועוד ועוד ועוד.

וכן, יש פה איזושהי אמירה במדינה, שצריך רגע להרגיע את הלהבות, עם זה אני מאוד מאוד מסכים, עם זה אני מתחבר, למה התוכנית צריכה, אולי, ללכת פנימה. אבל אם עכשיו, כשמזיזים אותו מאתיים מטר, זו הבעיה של מישהו, כדי שחם וחלילה לא יסתכל על השלט הזה, ובגלל זה לא יעשה תאונת דרכים, אז מישהו פה מבולבל.

זו כניעה לבריונות, אני שמח שהרבש"צ שלי בשנה שעברה הגיש ארבע תלונות למשטרה, על אנשים שבשער היישוב שלי הורידו דגלים. אני אעשה את זה גם השנה. אבל אני חושב שהאמירה כאמירה היא שמקבלים את כולם, אז בואו נעשה את זה, ולא נקבל אמירות של בעלות על ערכים, או בעלות על משהו.

ולשים את הדגלים איפה שאמרו, כן על בניין התרבות או לא, זה באמת זניח מבחינתי, זה לא האישי. אבל שמפה לא תצא אמירה של מליאת המועצה, זה אני מבקש מכם, זה בסדר לא לקבל את הקהילה הגאה, אני לא משתייך אליה, אין לי משפחה, אבל בכמה ימים ששירתתי בצה"ל, פיקדתי על כל מערך ההכשרות של הגדודים המעורבים, מכיר את הקהילה הזאת מצוין. ועדיין, צריך להכיר אותה פה, לחבק אותה, כי בסקר שהראיתם, יש להם בעיה בתחושת שייכות, לא רק ביטחון. בשייכות לאשכול. ובלי שאנחנו נייצר את זה, אז איזו שייכות תהיה?

גב' נעמי סלע: כל הכבוד.

גב' מזל ערוסי: ניר, אני מבקשת כבר המון זמן,

מר ניר ים: כן, אבל עדיין,

גב' מזל ערוסי: אתה לא רואה אותי.

מר דני ברזילי: תגייד שאתה מייצג את עצמך, לא את מגן. שלא יחשבו שכולם במגן חושבים אותו הדבר.

מר ניר ים: להיפך, לפניך יש את דורון,

מר תמיר בוקובזה: רגע, תגייד שאתה מייצג אותך, ולא את מגן. איפה המיקרופון? צריך להגיע לדורון.

גב' נעמי סלע: אצלך, אתה לקחת אותו.

מר ניר ים: לא, מה ששלי – שלי.

מר דורון צמח: טוב, כשניר פרסם את החומר למליאה, קראתי והרגשתי בדיוק מה שכולם פה מרגישים, כעס מאוד גדול, אבל לאט לאט חשבתי על הדברים. דרך אגב, רוויטל, ... כרכר אחריהם שיבואו, הם לא רצו לבוא לפה. אבל סתם, זה בהערת ביניים. החלוציות,

מר יובל בר: אז, בזמנו,

מר דורון צמח: נעמתי כרכר אחריהם, כן.

מר דני ברזילי: זה לא קשור כרגע.

מר דורון צמח: לא, זה קשור כי אחרי מה שרוויטל אמרה.

גב' מזל ערוסי: הם ידעו לאן הם באים.

מר דורון צמח: מזל, בבקשה. אני בהחלט חושב שהמודל, עכשיו אני חושב שהמודל הזה הוא נהדר. הוא מודל מצוי, אנחנו לא נכנסים, אני לפחות לא רואה בזה שום כניעה. אני חושב שבסופו של דבר, אנחנו צריכים כן להתחשב בדעתם, אנחנו לא מבטלים את חודש הגאווה, ואנחנו לא מורידים שום פעילות שאמורה להיות בחודש הגאווה, אנחנו מעבירים את זה למוקדים שהם רלוונטיים, לצורך העניין. איפה נעמי?

גב' נעמי סלע: פה.

מר דורון צמח: אמרת שאנחנו צריכים להציל כל ילד, אבל צריך להציל כל ילד, זה לא

בחדש הגאווה, זה 365 ימים בשנה,

גב' נעמי סלע: לגמרי.

מר דורון צמח: וזאת העבודה של איריס עזרא. חודש הגאווה,

גב' נעמי סלע: זה הפוש,

מר דורון צמח: הוא חלק מהמכלול,

גב' נעמי סלע: זה הפוש.

מר דורון צמח: אבל לדעתי הוא פסיק בתוך עבודה שמחלקת הרווחה צריכה לעשות.

גב' נעמי סלע: לגמרי.

מר דורון צמח: אני חושב, לכן, שהמודל הזה, צריך לתת לאבק קצת לשקוע

מהתחושות הקשות שאנחנו מרגישים כלפיהם. אני מאוד אהבתי, דרך אגב, את הדברים של קובי.

הוא אמר, אתם רוצים? מה שאני שמעתי, אתם רוצים לעשות? – תעשו, תעשו ביישובים שלכם, זה

בסדר. אבל בסופו של דבר, אנחנו לא קהילה הומוגנית, יש פה קהילה, סליחה, יש פה קהילה שלא

מקבלת את זה.

גב' נעמי סלע: אולי יש שם ילד או ילדה שצריכים עזרה?

מר דורון צמח: אם היית שואלת אותי לפני עשרים שנה, איך אני מרגיש כלפי

הקהילה הלהט"בית, עוד לא היה המונח הזה, אז רק... זה נורא מפריע, דני, בבקשה.

מר דני ברזילי: אני מנסה להגן עליך.

מר דורון צמח: בסדר, אז בזכות הדיבור, זה מפריע לי. אז לפני עשרים שנה, אני לא

יודע איך הייתי מרגיש. אני, היו לי רק אולי בדיחות גסות, והיום אני במקום אחר לגמרי. גם הם, בתהליך. התהליך שלהם הוא איטי, התהליך שלהם הוא סיזיפי לפעמים, אבל גם הדתיים בתהליך של הכרה בקהילה הזאת. ואנחנו צריכים להוביל. אנחנו לא יכולים תמיד לכפות את דעתנו, גם אם היינו רוצים לרוץ 100 מ' בשיא המהירות, אצלם הם בהילוך ראשון עדיין.

אז תנו להם את הכבוד המתאים, אני חושב שהמודל הזה הוא מודל מצוין, ואם אנחנו, כל יישוב מזמין את קהילת הלהט"בים של אשכול אליו הביתה, זה מצוין. אני לפחות, שמח שההנהלה הגיעה להחלטה הזאת.

גב' מזל ערוסי: טוב. אני חברת הנהלה, אודה ולא אבוש, אני התנגדתי בתוקף רב

לתוכנית הזאת, מפני שאני רואה בתוכנית הזאת כניעה לונדליזם שהיה בשנה שעברה. בפירוש כניעה. ודיברנו על זה עוד בישיבה בשנה שעברה, ואנחנו עושים את זה, ואנחנו עוד דנים בזה שוב היום. אני חושבת שצריכה להיות אמירה של המועצה, וכשזה ביישובים הקטנים, בהתכנסויות הקטנות האלה, שאני לא מאמינה שיבואו הרבה אנשים, ואני בטוחה שלא יהיו הרבה, וגם כשזה יהיה במועצה, ברוב עם והדר, גם שם לא יהיו הרבה.

אבל כל שנה יהיו עוד קצת, ועוד קצת, ועוד קצת. וזה שצריך ללמוד כאשר ילדים, אנחנו מדברים על ילדים, עוקרים פרחים, אנחנו שותלים אותם מחדש. כאשר הם קורעים פלקטים – אנחנו תולים מחדש. אנחנו לא נכנעים ומחליטים שזהו. אנחנו לא נשתול, כי הם יהרסו לנו. ולכן אני אומרת, שכן צריך להיות אירוע מרכזי, לא צריך שלא תהיה תהלוכה על עגלות וריקודים, דני, לא לזה הכוונה, בפירוש לא.

מר דני ברזילי: מה...

גב' מזל ערוסי: לא, אתה אמרת אז, זה לא לטעמך, זה לא לזה. לא לזה התכוונתי. אבל בהחלט צריכה להיות אמירה של המועצה, ואחר כך, לעשות את זה גם ביישובים. אז 18 יישובים נתנו את הסכמתם? אני רוצה לראות באמת כמה אנשים יגיעו ביישובים האלה. ואת יודעת מה? אני מוכנה לעשות מבחן, ולהגיע בעצמי כדי לראות מה זה.

מר חנניה אווקרט: גם שירת נשים לא נעשה מופעים באולם המועצה,

גב' נעמי סלע: מחר זה מה שיקרה,

מר חנניה אווקרט: כדי שניתן להם זמן להתרגל, נעביר את זה ליישובים. זו תשובה...

מר יובל בר: כנראה, מזל כנראה שיהיו יותר, על פי מה שרוויטל אמרה, אנחנו מקווים שנצליח,

גב' מזל ערוסי: איפה, ביישובים?

מר יובל בר: כן.

גב' מזל ערוסי: הלוואי.

מר יובל בר: כי פה זה לא הצליח,

גב' נעמי סלע: אבל יובל, זה לא סותר,

גב' מזל ערוסי: לא צריך להגיד, המועצה צריכה להגיד את דברה, המועצה צריכה לתת... ואחר כך שזה ילך ליישובים.

מר ניר ים: איריס, בבקשה.

גב' רבקה בן ארי: אני מזכירה לכם את ההקפות בשמחת תורה.

גב' מזל ערוסי: בבקשה, שירת נשים.

גב' נעמי סלע: תעלי את זה באמת.

גב' רבקה בן ארי: שנשים...

מר תמיר בוקובזה: שמה ההקפות?

מר ניר ים: חבר'ה, אנחנו נעשה מליאה מיוחדת.

מר גדי ירקוני: מה?

גב' נעמי סלע: שירת נשים בשמחת תורה.

גב' איריס עזרא: אני רוצה להתייחס, אחת משתיכן אמרה, או רוויטל או נעמי, אני לא זוכרת מי משתיכן אמרה את זה, וזה מתחבר גם למה שאת אמרת עכשיו, מזל. אני לא הייתי כאן בשנה שעברה, ודווקא האמירה שלכם שבשנה שעברה לא היו הרבה אנשים, אז מצד אחד אפשר להגיד – נעשה כל שנה, ולאט לאט יהיו עוד ועוד אנשים. ומצד שני, אני חושבת שאם יש עכשיו 14 יישובים, 18 יישובים שביקשו את הערכה, 14 יישובים שביקשו אירועים אצלם, ועוד כמו שבדקתי

עם שחף, 8 יישובים נוספים שעדיין צריכים לתת תשובה, זאת אומרת, אנחנו מדברים על כ-25 יישובים,

מר גדי ירקוני: בית הספר גם עושה.

גב' איריס עזרא: מעבר לכל הפעילויות בבית הספר, אני חושבת שהמשמעות של למעלה מ-20 אירועים בתוך יישובי המועצה, היא מאוד מאוד משמעותית. מה גם, שבאמת כמו שאמרנו, כל יישוב מזמין את כל מי שהוא רוצה להצטרף לאירועים שהוא עושה ביישובים. אני חושבת שזה איזשהו סוג של מכפיל כוח, שנותן הרבה יותר נראות בחודש הזה, להרבה יותר פעילויות,

גב' מזל ערוסי: איריס, לא הבנת אותנו נכון, אנחנו לא מבטלים את הפעילויות ביישובים.

גב' איריס עזרא: אוקיי.

גב' מזל ערוסי: אבל אנחנו כן בעד התכנסות מועצתית.

גב' נעמי סלע: אמירה חד משמעית כוללת.

מר גדי ירקוני: מה זה אמירה חד משמעית כוללת?

גב' נעמי סלע: גדי, אתה יודע בדיוק למה הכוונה, שכל יישוב עושה את זה בהתכנסות שלו, זה לא כמו שהמועצה אומרת בקול גדול – אנחנו פה. וזה בדיוק, על זה בדיוק מדובר, על תחושת המוגנות והשייכות, וה-Say, ולא הקהילה היא קהילה מגיל אפס עד גיל 99, אז זה לא רק ילדים.

- מר גדי ירקוני:** בשביל זה אנחנו משאירים את הדגלים.
- גב' נעמי סלע:** אז אני לא מבינה בכלל למה אנחנו צריכים להתגונן, למה לא.
- גב' אריס עזרא:** ... לכולם, מלידה עד גיל 99, האירועים ביישובים הם אירועים לכולם.
- גב' נעמי סלע:** עוד הפעם, אין צורך להתגונן למה במועצה אזורית אשכול לא צריך. כולנו יודעים שכן, ובואו נעלה את זה להצבעה, ונגמור עם זה.
- מר ניר ים:** חברים, לא, אנחנו לא מעלים להצבעה,
- מר גדי ירקוני:** אני לא מעלה להצבעה דבר כזה, אי אפשר,
- מר ניר ים:** אנחנו לא מעלים להצבעה,
- גב' נעמי סלע:** סליחה, עם כל הכבוד,
- מר תמיר בוקובזה:** ניר, מי היה בצוות שבנה את התוכנית?
- מר ניר ים:** מה?
- מר תמיר בוקובזה:** מי היה בצוות שבנה את התוכנית הזאת?
- גב' נעמי סלע:** אנחנו נעלה את זה לציבור פשוט, זה הכול.
- מר ניר ים:** בתוכנית הזאת היו, אני לא יודע להגיד לך אם 12 או 14 חברים

בצוות,

מר תמיר בוקובזה: הפאנל המכובד שיושב היה?

מר גדי ירקוני: כן, בטח.

מר ניר ים: כל הפאנל הזה היה, ועוד ועוד ועוד,

מר תמיר בוקובזה: ואני יכול להפנות אליהם שאלה? אתם רואים את התוכנית הזאת כמשהו שטוב ותורם, ואתם מסכימים איתה? או שהיא נכפתה עליכם באיזושהי צורה? איך אתם,

גב' נעמי סלע: הם גם יענו לך, תמיר.

מר תמיר בוקובזה: הם יענו, הם יענו, למה לא? מה? השאלה היא אם באמת אתם רואים את זה כמשהו טוב, או כאיזושהי כפייה, ופשרה וכניעה? אני באמת מנסה להבין...

מר חנניה אוקרט: לאיזו תשובה אתה מצפה? נו ברצינות,

גב' מזל ערוסי: באמת תמיר, הם יגידו שנכפתה עליהם? חברה כאלה...

מר תמיר בוקובזה: למה? מישהו מאיים עליהם?

מר ניר ים: הם גדולים,

מר תמיר בוקובזה: אני מגן עליכם, אם מישהו יתעסק איתכם, אני...

מר ניר ים: אם יהיה פה טיפה שקט עוד מעט, אני אסביר למה הבאנו לאשכול.

הודיה: הודיה. אני ככה אנסה לשקף מה היה לאורך כל השנה, נעשה תשקיף,

בסדר?

מר תמיר בוקבזה: למיקרופון.

הודיה: אין בעיה. אז בעצם, כששחף נכנס לתפקיד כרכז להט"ב, השאיפה

הייתה, בעצם, לייצר סוג של קהילת להט"ב. ולאורך השנה בעמותת הצעירים, באמת פרסמנו אירועים, סדנאות, קורסים לקהילת הלהט"ב, בסדר?

האמת היא שזה פחות צלח, מכל מיני סיבות. היו פחות משתתפים מהקהילה. ואז אמרנו – אולי רגע נשנה כיוון, כי כל מודעה, או כל פרסום שפרסמנו, זה היה באמת רכז להט"ב, עם צבעי הגאווה, בעצם לייצר איזושהי גם קבוצה של הקהילה.

ניסינו כמה ניסיונות וזה לא הלך. אז אמרנו – רגע, אולי שנייה נשנה קצת כיוון. ואמרנו, אחרי מיפוי שנעשה, ויש לנו ככה רשימה ארוכה של אנשים מהקהילה, לייצר קודם כל את הקשר האישי, בסדר? זאת אומרת, ששחף נפגש עם כל אחד, יוצר את הקשר האישי עם אנשים מהקהילה, ולנסות לייצר איזושהי קבוצה מסוימת. זה ככה, התחלנו עם הניסיון הזה.

ושנה שעברה, באמת, באירוע הגאווה לא היו הרבה משתתפים, צעירים לפחות, היו בעיקר נוער מהקהילה, ואמרנו – ננסה קצת לשנות כיוון, ובאמת לפנות ליישובים, ולנסות לייצר שם אירועים. ובנוסף לזה, גם ככה יצא לי לראות בעוד מועצות, בשער הנגב לצורך העניין, גם שם, איזה אירועים הם עשו.

אז שם, לצורך העניין, הם שיתפו פעולה עם עסקים מקומיים, בתוך היישובים, יצאו כל מיני אירועים והפקות, וזה נראה שהלך להם ממש טוב בכיוון הזה. אז אמרנו – בואו ננסה לשנות קצת כיוון, ולעשות את האירועים בתוך היישובים, בשיתוף פעולה עם רכזי צעירים, כשברוב היישובים יש רכזת צעירים, שבעצם יש להם את הקשר עם הצעירים מגילי 18 עד 30, ושם באמת יש את הקשר, והם יודעים להגיד, פחות או יותר, מי מהקהילה.

אז אמרנו, ננסה ללכת לכיוון הזה. ובאמת, כפי שאנחנו רואים, יש היענות. אני מאוד מקווה, באמת, שזה ילך, ויהיו משתתפים בתוך היישובים. אנחנו ננסה לבוא ולחזק את הפיילוט הזה, גם לשחף יש קשר אישי עם הרבה מהקהילה פה באשכול, אז בגלל זה הלכנו לכיוון הזה, ולא לאירוע גדול.

מר תמיר בוקובזה: אז רק שאני אבין,

הודיה: כן?

מר תמיר בוקובזה: הרעיון של אירועים ביישובים, זה בכלל רעיון שלכם, ולא איזושהי הנחיה מלמעלה, כדי לא לבצע אנטגוניזם או משהו בסגנון?

מר גדי ירקוני: הם הביאו לי את ההצעה.

מר תמיר בוקובזה: לא יכולתם להגיד את זה בהתחלה ולהציג את זה ככה?

גב' נעמי סלע: הם אמרו את זה.

מר תמיר בוקובזה: כי זה היה נשמע כל הזמן,

גב' נעמי סלע: תמיר, הם אמרו את זה, הכול בסדר.

מר תמיר בוקובזה: זה מה שאני שומע פה במשך שעה כבר.

דובר: זאת לא המחלוקת, המחלוקת היא לא איפה עושים את האירוע הזה.

גב' נעמי סלע: לא על זה מדברים, בדיוק.

מר תמיר בוקובזה: הכול בסדר, אני שאלתי שאלה.

דובר: אבל תקשיב למה שאומרים פה. ברור שזכותך להגיד את זה, אבל תקשיב,

גב' נעמי סלע: אבל הוא צודק

גלעד: אז תן לי לסיים להגיד את דעתי, המחלוקת היא לא על איפה עושים את הדברים, את זה אני מכבד ומקבל.

מר גדי ירקוני: אז מה הבעיה?

גלעד: האמירה של המועצה, כמועצה, להוציא מינימום דף, להרים כוסית, לעשות משהו לציין את הדבר הזה. למה לא?

מר גדי ירקוני: מה זה נותן?

גלעד: להם? תחושת שייכות.

מר גדי ירקוני: מי אמר לך?

מר דורון צמח: הם באו עם הצעה אחרת, למה אתה מדבר בשמם?

גלעד: אני מדבר בשמי.

מר דורון צמח: לא, אתה אמרת – הם.

גלעד: הם, ראש המועצה,

מר דורון צמח: לא, אמרת שהם ירגישו שייכות, אבל השייכות שלהם, זה מה שהם מביאים.

מר דני ברזילי: אנחנו צריכים להצביע? להחליט?

מר ניר ים: תיכף אני אסביר לכם בדיוק מה אנחנו צריכים. ידבר רגע תמיר, וסילביה רוצה גם, ואני אגיד איזו מילה וחצי, בעיקר על למה התכנסנו פה היום.

מר תמיר בוקובזה: אז אני פונה רגע לצוות ואומר – א' – כל הכבוד על התוכנית, אני סומך עליכם שאתם עשיתם את הדבר שאתם רואים לנכון, שזה לא מתוך כניעה, לא מתוך התרסה, איזו תוכנית מאוזנת, שאולי גם תצליח להעביר את המסר בצורה עדינה יותר לקבוצות המתנגדות, ליישובים שמתנגדים לזה. אני לא רואה פה שום כניעה, ושום התרסה בתוכנית, זו פשוט תוכנית שמקווה שתעבוד ותצליח לקרב בין כולם, ולמנוע את הקיצוניות מכל הכיוונים, שמספיקה לנו הקיצוניות במדינה. אנחנו נהנים מזה מספיק...

גב' מזל ערוסי: זה תמיר, תגידו לי?

מר תמיר בוקובזה: מה?

גב' מזל ערוסי: זה תמיר שאנחנו,

- גב' נעמי סלע:** הוא משנה גישה לקראת העתיד.
- מר דני ברזילי:** הוא צריך להיות ממלכתי.
- מר תמיר בוקובזה:** לא, אני באמת חושב,
- גב' מזל ערוסי:** תמיר, אתה לא הבנת נכון, לא אמרנו כניעה לתוכנית שלהם. אז בבקשה,
- מר תמיר בוקובזה:** הכול בסדר, אני חושב שסבלנו מקיצוניות,
- גב' מזל ערוסי:** קח את הדברים בפרופורציות הנכונות, עם כל ההתייפויות המחודשת, בחיי.
- מר תמיר בוקובזה:** למה התייפויות? כי אני רוצה לתמוך בגדי? איפה? איפה התייפויות?
- מר דני ברזילי:** אל תחלקי ציונים.
- מר חנניה אווקרט:** שגדי יברך, כמו שבירך ביום האישה.
- מר גדי ירקוני:** כמו שאיפה? לא בירכתי יפה?
- מר יובל בר:** אם לא היו קורעים שלט בשנה שעברה, כנראה הייתם חושבים אחרת.

גב' נעמי סלע: בדיוק זה מה שהוא רוצה! בדיוק מה שהוא רוצה!

גב' מזל ערוסי: אנחנו רוצים שיהיו דגלים, זה מה שאנחנו רוצים.

מר ניר ים: חבר'ה, לפני האחרונה שתדבר, שזו תהיה סילביה, יש לנו את נתן.

מר נתן נחמוביץ': כן, אני מתנצל שאני צרוד, אבל בתחושת ביטחון אני קצת מבין. ותנסו להיכנס לראש, שאם אני גבר גאה במועצה, בשנה שעברה נסעתי ב-232 וראיתי את השלט שהושחת, והשנה מה אני רואה? אני לא רואה, כי הכניסו אותנו פנימה לבית הספר. אם אני בא לאולם, גדי, אני כבר לא רואה את השלטים, אני לא רואה אירוע מועצתי. תחושת הביטחון שלי, שהייתה 84% לא בטוחה, רק תעלה. ואני מבקש שתשקלו. אני, אם זה היה תלוי בי? שלט כל מאה מטר הייתי שם ב-232 עכשיו, כי האלימות הזאת, אסור שהיא תנצח. לא יתכן שבשני המקומות שהיו אלימים כלפינו, גם ב-232, וגם על האולם, שם אנחנו מתקפלים. ואסור להתקפל על אלימות כזאת, צריך לשים שני דגלים.

מר גדי ירקוני: לא התקפלנו בשנה שעברה.

מר נתן נחמוביץ': מה זה?

מר גדי ירקוני: לא התקפלנו שנה שעברה.

גב' נעמי סלע: השנה אנחנו מתקפלים, מה?

מר נתן נחמוביץ': אז השנה אין שלט ב-232,

דוברת: אתם מורידים בדיוק במקומות האלה...

גב' מזל ערוסי: זה יהיה על שלטים של אנשים, של מועמדים, של כל מי שלא ימצא חן בעיניו משהו, יקרע, לא יביא, תחשבו על זה. ואז לא נתלה מחדש.

מר ניר ים: סילביה,

גב' נעמי סלע: אנחנו נכנעים לאלימות, זה הכול.

גב' סילביה גרין: טוב, קודם כל, כל הכבוד על העבודה, היה חסר לי שם את ההתייחסות של מה קורה במועצות אחרות כמו שלנו, לראות מה המצב, מה קורה, לעשות כהשוואה, מה הם עושים שאנחנו לא עשינו, מה הצליח להם, מה לא הצליח להם, וזה מצד אחד. מצד שני, להתקפל, מבחינתי, זה בל יעבור.

מר ניר ים: טוב, אני עכשיו אדבר. לגבי הדיון, תראו, לא... לדעתי, עוד פעם, אפשר לסתור אותה. לא כל דיון צריך להסתכם בהרמת ידיים, וזה דיון שלדעתי לא צריך להסתכם בהרמת ידיים.

אנחנו רואים את הדברים בצורה נורא פשוטה, לפחות אני רואה אותם בצורה פשוטה, חברי המליאה הם נציגי התושבים, על גווניהם השונים ועל קהילותיהם. כל אחד פה הגיע מקהילה אחרת, בצבע אחר, עם צביון אחר, ובא ונותן את הטון של התושבים שהוא מייצג. אני שם את זה על השולחן, על שולחן המליאה.

באותה מידה, על שולחן המליאה יוצאת הבשורה, במירכאות, ברחבי המועצה, כל אחד מאיתנו חוזר עכשיו הביתה, וגם צריך לבוא ולהגיד מה קורה במועצה, ואיך המועצה רואה את הדברים, ובהחלט לדבר אותה.

על התוכנית הזאת עבדו קשה, אוקיי? עבדו קשה, צוות גדול מאוד של אנשים, שניסה לחפש את הדרך האפקטיבית ביותר, וכמובן שבכל עניין, בטח כזה כמו שאמרתי בהתחלה בהתחלה טעון, כל כך בוער בעצמותיו של כל אחד, ברור שכל משהו שלא בדיוק מסתדר עם הדעה של מישהו, מיד גורר

תגובה יחסית קיצונית. אבל יש פה ניסיון, והניסיון לא נובע מהרצון ללכת צעד אחורה ולעשות נסיגה בפני האלימות, ולא לתת פתח לטרור לנצח. מה שאולי מתפרש כנסיגה, זה הרעיון לעשות משהו שהוא יותר אפקטיבי.

נצליח? הלוואי. לא נצליח? נבוא לשנה הבאה עם תובנות אחרות, עם דרך אחרת. אנחנו בסך הכול, תינוק בן שנתיים, בקושי. שנה שעברה חשבנו שאנחנו יודעים ללכת, התברר לנו שיש לנו עוד הרבה מה ללמוד, זו הייתה השנה הראשונה, זו השנה השנייה. תנו צ'אנס. טיפה סבלנות.

אני חושב שבשנה הזו, ובזכות חודש הגאווה שעברנו בשנה שעברה, עשינו עבודה מאוד גדולה. דרך אגב, זה בדיוק הסיפור, הסיפור הוא מה קורה במהלך השנה, מה קורה באותו חודש, זה נחמד וזה טוב, וזה צבעוני. אבל העבודה הסיזיפית, היומיומית, בבתי הספר ובקהילות, היא הדבר החשוב, בואו לא נשכח את זה.

כדי לאפשר את הדבר הזה שיקרה, ושתהיה דינאמיקה של עשייה, אז נכון שיש איזה שהם אירועי שיא, נקרא לזה ככה, זה איזשהו סוג של אירוע שיא, אבל לא צריך שאירועי השיא יהיו כל כך עוצמתיים שיחבלו בעבודה השוטפת שנדרשת מאיתנו כל יום. זה החזון שלי, לפחות.

רויטל דג'אווי בן יעקב: לפחות להזיז את הדגלים, בשביל זה לא צריך שנה.

מר גדי ירקוני: סיימת? אני רוצה, תסתכלו מה קרה לשעון בתשע, הוא פתאום כבה.

רויטל דג'אווי בן יעקב: גם הוא התייאש.

מר חנניה אווקרט: אתם תעשו סקר שביעות רצון אחרי חודש הגאווה?

מר גדי ירקוני: יכול להיות, לא יודע.

מר חנניה אווקרט: אותו סקר אתם תעשו ותפרסמו?

מר גדי ירקוני: אם נעשה סקר, לא נתבייש לפרסם.

מר חנניה אווקרט: איך הם מרגישים אחרי האירוע הזה? אחרי החודש?

מר גדי ירקוני: שאלת, אם נעשה,

מר ניר ים: לא נוכל, אני אגיד לך, טכנית, עד ה-1.11 אסור לנו לעשות סקרים
מכל סוג שהוא.

מר חנניה אווקרט: לא לא לא, זה החבר'ה הצעירים עושים, זה לא...
(מדברים ביחד)

מר ניר ים: אוקיי, חברים,

מר חנניה אווקרט: אתם תעשו סקר?

מר ניר ים: לדעתי סגרנו את הנושא לדיון.

מר חנניה אווקרט: לשאול אותם איך הם מרגישים אחרי.

מר ניר ים: יש משהו? אני מתנצל על החברים שבאו לדבר, אני מתנצל על מי שבא
לדבר על הברכה, לא נצליח לדבר על זה.

דובר: הוא עומד פה...

מר ניר ים: שמעו? לא, שנה הבאה הוא במליאה. אבל יש לי כן בקשה, כי יש

משהו שהוא ממש חשוב לנו. מה שחשוב לנו זה בעמוד, לרשותכם,

רויטל דג'אווי בן יעקב: ניר, רק לסיום, רק לסגור את העניין, להזיז אירועים ולשנות ברגע האחרון, אני מסכימה שזה בלתי אפשרי, להזיז דגל או שלט, לא צריך בשביל זה שנה, אפשר להזיז את זה מהיום למחר.

מר ניר ים: אוקיי, אז קודם כל, יש פה אוזניים ששמעו, אני מודה.

רויטל דג'אווי בן יעקב: תודה.

מר ניר ים: וכיוון שלא יכולתי לקחת לעצמי זכות לחתוך, אבל שמענו.

מר גדי ירקוני: שמענו.

מר ניר ים: אתם רוצים לצאת? אתם יכולים להישאר, זה שיעור באזרחות.

5. הארכת הקצאה למדרשת רוח הגולן בבני נצרים

מר ניר ים: הבקשה שלי הייתה, הקטנה, דקה אחת, אל תברחו, להסתכל רגע על עמוד 18.

מר תמיר בוקובה: הארכת הקצאה?

מר ניר ים: אנחנו חייבים לקדם את זה מהר. בעמוד 18, למעשה, אנחנו מבקשים שהמליאה תאשר...

גב' נעמי סלע: סליחה, מה קורה עם בריכת צוחר לפני ההקצאה הזאת?

מר ניר ים: אין לנו זמן,

גב' נעמי סלע: אז גם לזה אין לנו זמן, סיים סיים.

מר ניר ים: למי שאין לו זמן, משוחרר. זה בסדר. בגדול, דני תן לנו להתקדם, בבקשה. בקיצור, שורה תחתונה,

גב' נעמי סלע: זו האיפה ואיפה שקיימת במועצה הזאת.

מר ניר ים: זה לא מעט זמן שיש, קיימת נקרא לזה נכון להיום, וואו, כבר התבלבלתי. נכון להיום יש מכינה תיכונית, חקלאית, רגבים בנגב, יושבת במושב בני נצרים, מאז ומתמיד, באיזשהו שטח זמני. מחכים, ממתינים שיבנה בית ספר קבע, וכיוון שכך, הם קיבלו הקצאה, שהתחילה כנראה מזמן מזמן, אבל עלתה, מה שנקרא, עלתה לכתובים ב-2019 ומאז היא מתגלגלת משנה לשנה, או משנתיים לשנתיים, תוך כדי מהלך התכנון והבניה של בית הספר. אנחנו מבקשים, פה להאריך את ההקצאה לשנתיים, או עד שיוסדר מבנה הקבע, המוקדם מהשניים, ועכשיו אנחנו עושים את זה עכשיו מהסיבה הפשוטה, שאנחנו צריכים להעביר למשרד החינוך כבר בימים האלה, את כל ההרשאות לקיום בתי ספר בשנת הלימודים הבאה, אוקיי? וזאת הסיבה למה אנחנו מקדמים את העניין, ולמה חשוב לנו לקבל החלטה היום.

מר תמיר בוקובה: יש עלות כספית להקצאה הזאת? או רק הקצאה טכנית של השטח?

מר ניר ים: לא, רק הקצאה טכנית של השטח.

מר תמיר בוקובזה: שגם ככה נמצא אצלם היום.

מר ניר ים: כן, נכון. אז אם יש למישהו הערה, אני אשמח. אם לא, אני אבקש לשאול מי בעד לתת את ההקצאה הזאת? 12 בעד, נמנעים? 4, מתנגדים אין. אז אמרנו, מבחינתנו המליאה נסגרת.

החלטה: הוחלט ברוב קולות (12 בעד, 4 נמנע, 0 נגד) לאשר את הארכת ההקצאה למדרשת רוח הגולן בבני נצרים

ניר ים
מנכ"ל המועצה

גדי ירקוני
יו"ר המועצה

ריכוז החלטות

8. גן שמונים וארבע (יוצג על ידי צוות ההיגוי וההקמה)

החלטה: הוחלט פה אחד (19 בעד) לאשר מתן אור ירוק לתוכנית שמונים וארבע כפי שהוצגה על ידי צוות ההיגוי וההקמה.

5. הארכת הקצאה למדרשת רוח הגולן בבני נצרים

החלטה: הוחלט ברוב קולות (12 בעד, 4 נמנע, 0 נגד) לאשר את הארכת ההקצאה למדרשת רוח הגולן בבני נצרים